

videolessen oneerlijk verdeeld

K-blok jaagt studentenclubs weg

studenten out and proud?

studentenblad Universiteit Antwerpen

dwars

nr. 115 | jaargang 17 | maart 2018 | gratis | www.dwars.be

colofon

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. Het magazine verschijnt drie keer per semester en wordt gratis verdeeld op UAntwerpen-campussen Drie Eiken, Groenenborger, Middelheim en Stadscampus.
Op www.dwars.be is bovendien wekelijks nieuwe content te vinden.

Dit nummer werd afgesloten op 18/03/2018
Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt zich het recht ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen.

Oplage: 2.600 exemplaren. V.U. Anouk Buelens-Terryn, Kleine Kauwenberg 22, B-2000 Antwerpen

adverteren@dwars.be ■ contact@dwars.be ■ www.dwars.be

hoofdredacteur	Anouk Buelens-Terryn
adjunct-hoofdredacteur	Donna Kerseboom
redactiesecretaris	Amaury De Meulder
redactie	Annelin Marien ■ Anouk Buelens-Terryn Camile Claeys ■ Caroline Van de Pol Charlotte Bourguignon ■ Daan Krake Donna Kerseboom ■ Lie van Roeyen Louise De Vliegere ■ Margaux Albertijn Oscar Terryn ■ Quinten Van den Broeck Rin Verstraeten ■ Stine Moons ■ Suzanne Roes Tim Bouwhuis ■ Ulrike Teurelincx
eindredactie	Joanna Vervoort (verantwoordelijke) ■ Annelin Marien Caroline Van de Pol ■ Lie van Roeyen Louise De Vliegere ■ Maxene Willems Oscar Terryn ■ Quinten Van den Broeck Rin Verstraeten ■ Ruben Bal ■ Selena de Waard Silke Rochtus ■ Stijn Demarbaix ■ Suzanne Roes Tim Bouwhuis ■ Ulrike Teurelincx
beeld	Natasja Van Looveren (verantwoordelijke) ■ Alex Noels Camille Van Landegem ■ Lisa Decré ■ Lize D'haese Rin Verstraeten ■ Stine Moons ■ Suzanne Roes
vormgeving	Stine Moons (verantwoordelijke) ■ Alex Noels Anouk Buelens-Terryn ■ Lisa Decré Lize D'haese ■ Rin Verstraeten
social media	Charlotte Bourguignon (verantwoordelijke) Annelin Marien ■ Camille Van Landegem Suzanne Roes
freelance	Bruno Vervoort ■ Hacer Bozkurt ■ Iris De Bondt
IT	Ruben Van Assche ■ Stein de Groof
PR	Quinten Van den Broeck (verantwoordelijke) Caroline Van de Pol ■ Daan Krake Jonas Heymans ■ Rin Verstraeten
drukkerij	Favorit
cover	Alex Noels
strip	Annelies Belemans ■ www.atelierannelies.be elkedageenwoord.tumblr.com
met dank aan	Jonathan Ramael ■ Sarah Serneels

EDITORIAAL

pittig perfectionistje

Ik moet bekennen dat ik een krom pepertje ben. Zo eentje als op de cover van het boek *Prettig perfect?* dat onze universiteit afgelopen maand uitbracht. Diezelfde rode groente lokt je ook naar een online zelftest om je eigen perfectionisme te berekenen. Het helpt alvast niet dat je achteraf zelf je aantal ja'tjes optellen moet – de servers van onze universiteit hebben ook hun gebreken.

De frustraties die met het optellen gepaard gingen, voorspelden mijn uitslag. En zo'n groente zijnde, kook ik vaak. Van de imperfectie van de wereld. En vooral: van de imperfectie van mezelf. Een geblutst pepertje heeft vele kantjes om aan te werken en hoewel ik graag overal – zo snel mogelijk, zoveel mogelijk – vooruitgang wil boeken, is dat niet altijd haalbaar.

Met zo'n drang om overal het beste van te maken, ontbrak het me jarenlang aan durf om een (groter) engagement aan te gaan. "Je werk is nu nog niet eens foutloos", fluisterde het bezorgde engeltje op mijn schouder. Hoe in godsnaam durfde ik dan te lonken naar het dwarse roer? En ja, we zijn nog steeds niet perfect, maar er ligt desalniettemin wél weer een nieuwe editie in je handen. We houden koers.

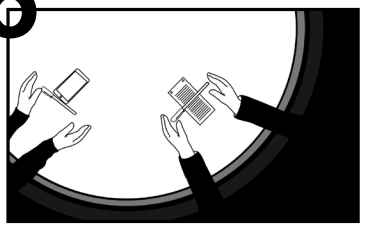
Koers houden betekent ook stormen overwinnen. De moeilijkste zijn vaak degene die je zelf hebt geschapen. Je eigen tekortkomingen steeds op je kaart zien staan, is afmattend. Ze bakboord laten liggen, voelt dan weer als egoïstisch genegeer. Het schipperen tussen die twee uitersten wordt verzwaard wanneer de wind fluisterstemmen meedraagt die net je onzekerheden en imperfecties bevestigen. Maar zelfs met zo'n bries in de zeilen geraak je vooruit.

Het leren inzien dat niet alles uitstekend hoeft te lopen, was een moeizame ontdekkingsreis. En hoewel ik nog steeds kan verdrinken in het nastreven van de pittige perfectie, weet ik intussen dat ik ook minder vurige kantjes smaken kan. Iedereen mist ergens wel een hoekje. Overal vind je wel een foutje – ongetwijfeld ook weer in deze *dwars*. Maar daarom presenteer ik haar niet minder trots.

Anouk Buelens-Terryn
hoofdredacteur

INHOUD

08 vurige debatten
14 superdiversiteit
17 MSN, we missen je
18 voetbal is dodelijk
20 Antwerpen op de (post)kaart
22 Hugo Claus
24 proffenprofiel
30 dwarswoordzoeker
32 avontuurlijke scripties
34 laat je niet kisten
35 vrouwelijke Hitler
36 Erasmusbubbel
38 staande ovulatie
39 gedachtevleugels
40 cartoon

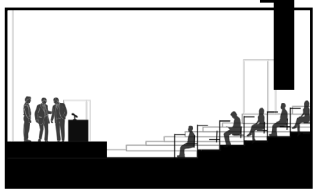
26

studenten out and proud?
LGBT-studenten vertellen over hun ervaringen, de reactie van hun ouders en wat nog beter kan.

dwars 115

4

videolessen oneerlijk verdeeld
De universiteit wil meer videolessen beschikbaar stellen, maar dat gaat langzamer dan gedacht. En studenten? Die gaan vaker naar de les dan je denkt.

10

K-blok niet studentikoos
Gaat het openingsdebat van LVSV volgend jaar door op de hogeschool? Het K-blok blijft stug gesloten.

blijf bij de (video)les

houden weblectures jou uit de aula?

tekst: Anouk Buelens-Terryn en Louise De Vliegere
foto: Alex Noels ■ illustratie: Stine Moons

Haal jij de collegezaal niet altijd? Dan ben je niet alleen. Een te druk studentenleven, te veel schoolwerk of gewoonweg geen zin om uit bed te komen. Je kent het wel. Het zijn allemaal uitvluchten die we regelmatig horen in de wandelgangen. Maar om hoeveel brossende studenten gaat het nu echt? En zijn videolessen de oplossing?

Om ons spijbelgedrag en onze studie-ernst in kaart te brengen, stuurden we een enquête uit. Uit alle faculteiten van onze universiteit kregen we respons: 638 bachelorstudenten gaven ons een kijkje in hun studieplanning.

genoteerde aanwezigheden

Zijn jullie nog aanwezig bij facultatieve lessen? Iets minder dan de helft van de deelnemende studenten (47%) zegt steevast alle lessen te volgen. En daarbovenop mist 16,6 procent enkel een college wanneer ze echt niet anders kunnen. Het merendeel van de bachelorstudenten zou je dus trouwe aanwezigen kunnen noemen.

Maar wie zijn die toegewijde aulabezoekers? Een verband tussen het bachelorjaar en aanwezigheid in de les vinden wij alvast niet in onze cijfers, maar Ann De Schepper, vicerector Onderwijs van Universiteit Antwerpen, vermoedt meer. "Er is alvast sprake van een verschil tussen generatiestudenten *(studenten die dan in het eerste jaar van hun studiecarrière zitten, n.v.d.r.)* en studenten die verschillende jaren combineren. Bij deze laatsten is er soms sprake van overlap tussen lessen, waardoor ze niet altijd in de aula kunnen zitten."

"Generatiestudenten zijn frequenter aanwezig en stellen ook de meeste vragen." De grootste afwezigen blijken de studenten die een vak overdoen. "Maar net voor hen is het wel nodig om in de les te zitten, want ze kunnen de herhaling duidelijk gebruiken."

onwetende afwijzing?

Gelukkig bestaan er tegenwoordig videolessen, die maken dat je een gemist college kan inhalen. Toch? Net iets meer dan de helft (50,7%) van onze deelnemers heeft inderdaad al toegang tot (een aantal) *weblectures*, maar er zijn grote verschillen merkbaar tussen de verschillende faculteiten. Rechten en Sociale Wetenschappen nemen duidelijk het voortouw in het aanbieden van videomateriaal, de faculteiten op de buitencampussen hinken vaker achterop.

> ***"Van een gelijkheid voor studenten over de hele universiteit kan je niet spreken.***

De opmerkelijke facultaire verschillen worden niet ontkend. "Als je nagaat hoeveel lessen alle faculteiten op de Stadscampus laten opnemen, dan springt bijvoorbeeld de faculteit Letteren en Wijsbegeerte eruit door haar bijna-afwezigheid in de cijfers", zegt Roel, medewerker van de Nieuwe Mediadienst. Deze (on)beschikbaarheid van webcolleges kan gelinkt worden aan het conservatisme van bepaalde faculteiten.

Als je een les bijgewoond hebt, zou je de videoles dan nog eens bekijken tijdens het studeren?

Vind je dat alle lessen online moeten komen in videovorm?

Zou je de opname bekijken, wanneer je niet naar de les gaat?

Zijn beschikbare videolessen een reden om niet naar de les te gaan?

Ook de hoop dat studenten participeren in de les, in plaats van de discussies te volgen via opnamen, speelt mee. "En hoewel al sinds 2007 lessen opgenomen kunnen worden, krijgen we nog steeds te maken met docenten die nog nooit eerder hoorden van deze mogelijkheid", vertelt Milou de Smet, domeincoördinator leeromgeving en onderwijsinnovatie.

Hoe is dit mogelijk? Zelfs in de beleidsverklaring van rector Herman Van Goethem werd er (in één zin) het statement gemaakt dat er verder ingezet moet worden op videolessen. "We zien al een vooruitgang ten opzichte van het vroegere beleid", moet Roel toegeven. Dat beaamt vicerector De Schepper: "Er gebeurt inderdaad elk jaar een beetje meer, we hebben dan ook geïnvesteerd in onderwijsinnovatieplannen, de zogenaamde UFOO-projecten." En jawel, elk academiejaar stijgt het aantal opgenomen lessen met veertig procent.

Dat verklaart het interfacultaire verschil natuurlijk nog niet. "Hoewel de beslissing om lessen op te nemen nog steeds bij de professoren ligt, wordt er vanuit sommige faculteiten wel op aangedrongen." Waarom gebeurt dit bij sommige faculteiten en bij andere beduidend minder? "Vooral binnen de richtingen waar een groot percentage werkstudenten ingeschreven zijn, probeert men hierop te hameren", stelt vicerector De Schepper.

geen excuses

Op de Stadscampus zijn de videocolleges al meer ingeburgerd, op de buitencampussen is er nog werk aan de videowinkel. Waarom bewegen de verschillende campussen zich op verschillende snelheden? Het verschil ontstond na de UFOO-projecten waarmee *blended learning* gepromoot werd.

Op de Stadscampus is daarbij vooral ingezet op de lesopnames, de faculteiten op de buitencampussen kozen vaker voor andere manieren om op *blended learning* in te zetten.Dat wil niet zeggen dat er ondertussen stilgezeten wordt. Er worden nog steeds infosessies en workshops gegeven rond de videolessen voor professoren. “En dat is nodig, want zelfs proffen die zich engageren en zich inschrijven voor cursussen rond *blended learning*, weten soms nog te weinig van de mogelijkheden”, merkt Milou op. Ook Roel geeft toe dat er dus nog meer op ingezet kan worden: “Maar wanneer ga je dat doen? Er is nooit een geschikt moment voor docenten om wegwijs te raken. Aan het begin van het academiejaar hebben ze het te druk met het voorbereiden van hun lessen en in juni breekt de examenperiode alweer aan.”

> ***“ De manier waarop je kennis vergaart maakt toch niet uit?***

Wanneer onze lesgevers echter besluiten om de camera te laten draaien tijdens hun les, moeten ze zelf quasi niets ondernemen. “Mij een mailtje sturen volstaat”, vertelt Roel. Via het automatische systeem start en stopt de opname zelf. Een kleine kanttekening: voorlopig kan dat enkel in de grootste aula’s en de meest recent vernieuwde lokalen.

gelijkheid van studenten

De interfacultaire verschillen wat betreft videomateriaal zorgen ervoor dat niet alle studenten beroep kunnen doen op opgenomen colleges. “Van een gelijkheid voor studenten over de hele universiteit kan je dus inderdaad niet spreken, maar de studenten binnen eenzelfde faculteit worden daarin wel gelijk behandeld”, beweert vicerector De Schepper.

Maar ook werk- en dagstudenten hebben niet altijd op dezelfde manier toegang tot videolessen. Vooral binnen de faculteit Rechten deed dit stof opwaaien. Daar zorgt een speciale regeling ervoor dat werkstudenten al vanaf het begin van het semester toegang krijgen tot de webcolleges. “Dagstudenten daarentegen worden verwacht in al de colleges aanwezig te zijn en krijgen pas toegang tot de videocolleges op 15 december (eerstesemestervakken) en 15 mei (tweedesemestervakken)”, licht Liesbeth Lecomte, faculteitsdirecteur Rechten, toe.

“Ik vind dit een totaal absurde regel. Het idee zou zijn dat men wil vermijden dat studenten niet meer naar de les zouden komen. Is dat nu net niet het concept van facultatieve aanwezigheid tijdens hoorcolleges?”, aldus een misnoegde deelnemer van onze enquête.

Dat argument wordt gemakkelijk weerlegd. Mevrouw Lecomte stelt immers dat uit de gebruikersstatistieken blijkt dat de opnames voornamelijk gebruikt worden gedurende de herhalings- en examenperiode en er op deze manier een uniforme regeling geldt voor al de opleidingsonderdelen.

> ***“ Hoewel de beslissing om lessen op te nemen bij de professoren ligt, wordt er vanuit sommige faculteiten wel op aangedrongen.***

De Nieuwe Mediadienst had gevraagd om een uniforme regeling. Ze stelde voor om alle opnames, zoals bij de andere faculteiten, open te stellen voor alle studenten. De faculteit is hier niet op ingegaan en heeft dan zelf een andere beslissing genomen. Toch zijn zowel Roel als Milou ervan overtuigd dat er opnieuw verandering zal komen in deze regeling: “Volgend jaar gaat er een nieuw beleidsteam aan de slag binnen Rechten, dan wordt het huidige beleid hoogstwaarschijnlijk opnieuw herbekeken.”

25,9 %

Lessen skippen is regelmaat bij mij en ik doe beroep op het materiaal van anderen om mijn leerstof bij te houden

25,2 %

Ik woon al mijn lessen bij zodat mijn studiemateriaal volledig is voor de examenperiode, leerstof bekijken doorheen het academiejaar doe ik doorgaans niet

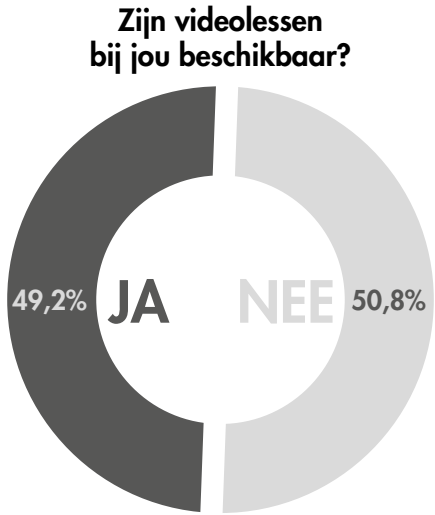

gewonnen tijd

Is de beschikbaarheid van videolessen strikt noodzakelijk? “De video-opnames moet je bekijken als een bijkomende onderwijstool. Het is net als bij PowerPoint, eerst was niemand voorstander en nu gebruikt iedereen het”, nuanceert Roel.

Toch mag het belang van webcolleges niet overschat worden. Tijd win je er als student alvast niet mee. “Ook al worden er *weblectures* online aangeboden, dan nog heeft een student drie à vier uur nodig om een college van twee uur te verwerken”, vertelt Roel. “We zien dan ook dat slechts 10 tot 15 procent van de studenten de volledige opname van een les bekijkt. Vaak zijn dat de werkstudenten, de overige studenten kijken gemiddeld 20 minuten per opname. En zo’n 20 procent van het aantal views halen we tijdens de blokperiode.”

“De meeste studenten gebruiken de opnames om hun lesnotities aan te vullen”, vult Milou aan. Dat vinden we eveneens in jullie antwoorden terug: maar liefst twee op drie zegt opnames te (zullen) gebruiken, ook al hebben ze de les bijgewoond. Desondanks vindt ook 48,3 procent van de bachelorstudenten de beschikbaarheid van zo’n webcollege een reden om een les te skippen.

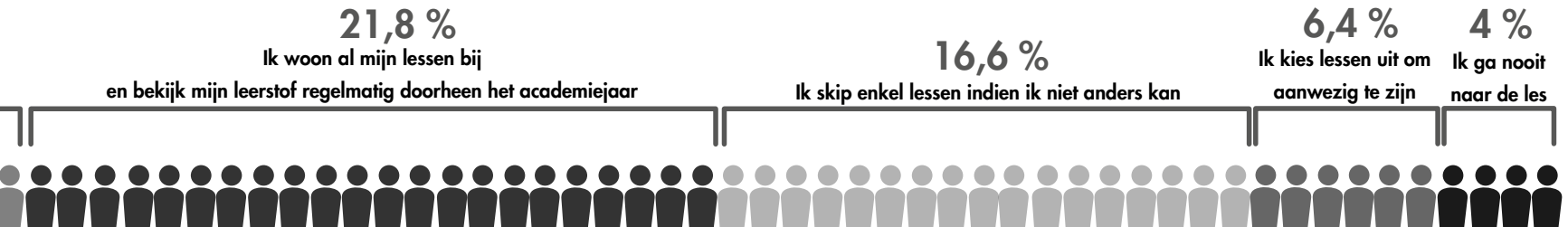

leegloop aula's

Is de bezorgdheid die sommige professoren hebben omtrent een leeglopende aula dan toch op zijn plaats? Roel ziet er geen graten in: “Uiteraard vinden docenten het leuk als hun aula goed gevuld is. Maar is de essentie van studeren niet dat je bewijst dat je de leerstof beheerst? De manier waarop je die kennis vergaart, maakt toch niet uit.”

“Bovendien kan het aanbieden van videolessen ook een goede invloed hebben op de interactie tijdens de les”, vervolgt Roel. “De studenten die wegblijven wanneer er videocolleges aangeboden worden, zijn ook de studenten die anders achteraan in de les vooral op Facebook of YouTube bezig zijn. Hun afwezigheid maakt dus een positief verschil voor de stemming en interactie gedurende de colleges.”

Het gebrek aan videomateriaal wordt meermaals door studenten aangekaart. Toch blijken we de videolessen niet zo graag en veelvuldig te *bingewatchen* als we zelf beweren. Links en rechts wat gemiste minuutjes meepikken lijkt eerder de norm. En hoewel de grote meerderheid de les frequent bijwoont, is het nog maar de vraag hoe de aula-uurtjes aandachtig gevuld worden. Maar dat is dan weer stof voor een ander artikel.

spreken voor onze toekomst

kunnen studenten nog debatteren?

tekst: Donna Kerseboom ■ beeld: Lize D'haese

Vurige discussies duiken overal op. Vurig, maar niet altijd even goed verwoord. Want wie verkrimpt er niet bij het lezen van de Facebookcomments onder een artikel? Zonder factcheck valt de een de ander aan en voor je het weet, vliegen de scheldwoorden je om de oren. Hoe bedreven zijn studenten nog in discussieren? Debatteren we ons naar een betere toekomst? Of graven we online ons eigen graf?

Aan de Universiteit Antwerpen blijken er genoeg mogelijkheden te zijn om je skills aan te scherpen, je mond open te trekken. We vroegen de studenten die deze activiteiten organiseren hoe zij de toekomst zien en die bleek niet zo rooskleurig te zijn.

"We merken dat er weinig animo is voor zulke activiteiten", geeft Damian Theelen, praetor bij PSW, aan. Zij organiseren af en toe *competitive debates*, aangezien debatteren een belangrijke skill is in de politiek. Toch zijn de aanwezigen niet alleen studenten PSW: "We zien een divers publiek, maar vaak tonen studenten die al betrokken zijn bij politiek georiënteerde organisaties of clubs de meeste interesse." Het zijn dus vooral de studenten die al interesse hebben, die zich ermee bezighouden. De studenten die die aansporing eigenlijk niet nodig hebben. Is het dan geen vicieuze cirkel?

we doen het goed

Rector Van Goethem is het niet eens met dat pessimistische beeld. "Gemiddeld genomen verwoorden studenten hun mening veel beter dan vroeger", daagt hij ons uit. "Ik denk dat studenten nu meer te winnen zijn voor debatavonden. Ze bevragen de samenleving meer."

Er is echter wel een verschil tussen de studenten te vinden. Het valt de rector vooral op dat Belgische studenten minder mondig zijn dan hun Nederlandse collega's. "In de manier waarop verwoord wordt, is er nog steeds een duidelijk verschil aanwezig tussen Vlaamse en Nederlandse studenten. Als in een grote groep studenten bij mij in de les vragen worden gesteld, dan zijn de enkele Nederlandse studenten heel vaak bij degenen die hun hand omhoogsteken."

Robin Janssens, van het PFK (Politiek Filosofisch Konvent), is ook redelijk optimistisch over de studenten van nu en haalt aan dat er bij veel politieke activiteiten juist een grote opkomst is. "Er is echt een groeiende politieke interesse bij jongeren. Jongeren zijn zich ervan bewust dat de politiek ook impact heeft op hun leven en willen hun stem laten horen", vertelt hij.

Als er één debat is dat elk jaar juist meer studenten aantrekt, is dat het openingsdebat van LVSV wel. Daarmee wordt het beeld van de politiek actieve student toch weer een beetje bevestigd. Bij dat debat gaan er natuurlijk geen studenten met elkaar in discussie,

maar kunnen ze wel vragen stellen aan de sprekers. Dat gebeurt ook op hun andere lezingen. Voorzitter Edo Schoone vindt het erg belangrijk dat studenten daarmee aan de slag gaan. "Om ten volle te kunnen genieten van je vrijheid van meningsuiting, moet je in de eerste plaats je mening wel kunnen uiten. Als je serieus wil worden genomen, dan is debatteren een belangrijke vaardigheid."

we kunnen beter

"Debatteren komt niet alleen van pas in de politiek", verklaart Damian van PSW. "Door middel van debatten leer je je duidelijk, standvastig en overtuigend uit te spreken voor een bepaald standpunt. Dat is een eigenschap die in veel situaties van belang is en waar je de rest van je leven profijt bij hebt."

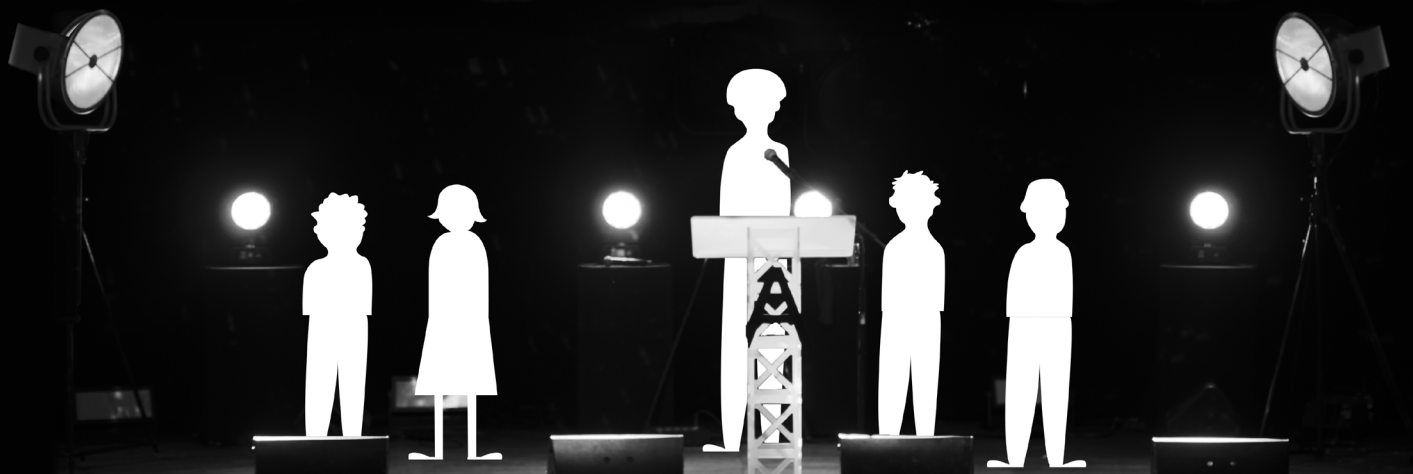
Ook het PFK houdt zich bezig met de *debating skills* van studenten. Zo organiseerden ze in februari speeddate-discussies. Robin ziet het nut van debatteren ook wel in: "Jezelf blootstellen aan andermans mening is altijd nuttig om een objectiever beeld van de samenleving te krijgen dat niet enkel vanuit je eigen perspectief is gevormd." Hoewel hij denkt dat we al goed op weg zijn, benadrukt ook rector Van Goethem het belang van debatteren. "Problemen komen als een pletwals in onze richting, studenten zijn politiek actiever, alert, luisterend, en zitten op de rand van hun stoel", zegt hij.

"Wij leiden mensen op die op een intelligente wijze met de samenleving omgaan. De wereldwijde problemen zullen niet enkel worden opgelost door ingenieurs. De alfa-, bèta- en gammawetenschappen moeten interdisciplinair worden geclusterd. Interdisciplinariteit is een hele grote noodzaak."

we moeten wel

De algemene conclusie: *debating skills* zijn belangrijk. Niet alleen op activiteiten of in de politiek, maar ook in de rest van je leven. Maar hoe creëer je dan een plaats waar studenten kunnen experimenteren? "Misschien dat we meer op het aspect van zelfvertrouwen moeten focussen", stelt Edo voor. "Een rustige omgeving en mensen tegenkomen die gewoon lekker rustig kunnen discussiëren zijn hier wel het beste voor. Het speeddiscussie-event van PFK was hiervoor eigenlijk echt perfect."

Ver zoeken hoeft dus niet en dat is maar goed ook. Debatteren was al belangrijk, maar in een tijd waar problemen zich opstapelen en we het moeten opnemen voor onze toekomst zijn die skills zelfs essentieel. "Het zal jullie generatie zijn die de antwoorden geeft op de grote basisvragen van vandaag", geeft Van Goethem ons mee.

de K in K-blok staat voor Kafka

LVSV-openingsdebat dreigt van Universiteit Antwerpen te verdwijnen

tekst: Quinten Van den Broeck ■ beeld: Alex Noels

Het LVSV-openingsdebat, dé politieke aftrap van het academiejaar, kan sinds enkele jaren op heel wat belangstelling rekenen bij zowel studenten als bij de verzamelde Vlaamse pers. De universiteit zelf blijkt echter een koele bewonderaar. Een aanvraag om het debat te laten doorgaan in de Aula Rector Dhanis, de grootste aula en het paradepaardje van UAntwerpen, werd al twee jaar op rij geweigerd. LVSV overweegt nu om zijn debat buiten de universiteit te organiseren. Hoe moet het nu verder met het openingsdebat?

Sinds 2015 is het openingsdebat van LVSV (Liberaal Vlaams Studentenverbond) uit zijn voegen gebarsten. Aanwezigen zullen zich die editie in het bijzonder nog wel herinneren als een chaotische en bewogen avond. Studenten hadden zich in allerlei onmogelijke bochten gewrongen om toch maar een plekje op de trappen te kunnen bemachtigen en zij die daar niet in waren geslaagd, stonden elkaar gevaarlijk te verdringen aan de deurposten. Aula R.001 puilde uit.

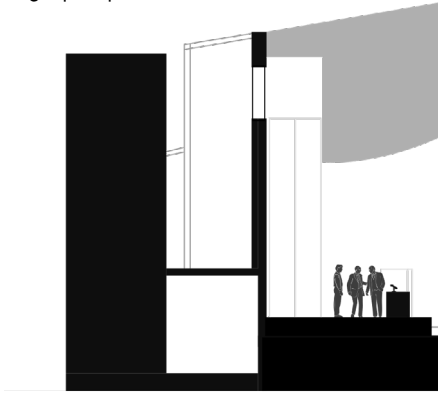
Zo kon het niet verder. Dat dacht ook LVSV, en dus besloten ze om in de lente van 2016 alvast de Aula Rector Dhanis vast te leggen voor de volgende editie van hun openingsdebat in oktober 2016. In eerste instantie kregen ze een njet: de universiteit stelt in principe het K-blok niet beschikbaar voor studentenverenigingen. Al was er een achterpoortje: indien LVSV het fiat kreeg van rector Alain Verschoren en van Bruno De Loght van het departement Sociale, Culturele en Studentgerichte Diensten, was het alsnog mogelijk om het openingsdebat in K.001 te laten doorgaan.

> ***“ Momenteel moeten wij door het gebrek aan capaciteit te veel mensen teleurstellen.***

Zo gezegd, zo gedaan: tegen het einde van de zomer had LVSV de toestemming van zowel de rector als Bruno De Loght verkregen via mail. Alles leek dan toch nog goed te komen.

de universiteit ligt dwars

Maar ruim een maand na de bevestiging van de rector en De Loght, anderhalve week voordat LVSV politieke kopstukken uit de Vlaamse politiek zou ontvangen, kwam er een mail van Lokaalbeheer: het debat kon niet doorgaan in de Aula Rector Dhanis omdat dat 'logistiek niet mogelijk' was. Acht microfoons voorzien, bleek bij nader inzien toch een onmogelijke opdracht.

Het debat zou opnieuw doorgaan in de hopeloos te kleine R.001, tot frustratie van LVSV en de vele studenten die op een menswaardige manier naar de Vlaamse partijvoorzitters wilden komen luisteren.

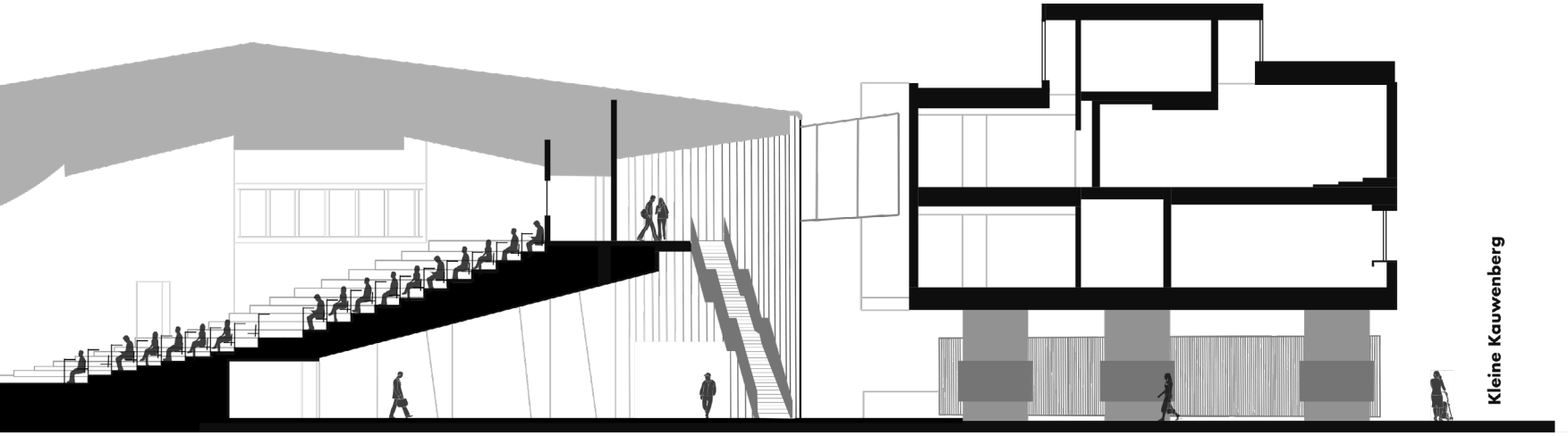
> ***“ Het krappe rooster van het K-blok laat gewoon niet toe om zoiets te organiseren; niet voor, niet tijdens en niet vlak na de lessen.***

Een jaar later probeerde LVSV het opnieuw. Ditmaal lieten ze niets aan het toeval over. De rector en de PR-verantwoordelijke van de universiteit werden persoonlijk aangesproken. Zelfs de burgemeester van Antwerpen *himself* kwam naar het debat. Toch was het opnieuw onmogelijk om een evenement, waarop letterlijk alle partijvoorzitters van Vlaanderen partij geven, te laten doorgaan in de grootste aula die de universiteit ter beschikking heeft.

twee maten en twee gewichten?

Een hardnekkig 'logistiek' probleem? Of toch een kwestie van beleid? Want uit de verklaringen die de universiteit geeft omtrent het beschikbaar stellen van het K-blok ontwaart men bij PFK-Spectrum, de koepel voor politieke studentenverenigingen in Antwerpen, een dubbelzinnige boodschap. Zo kreeg KVHV, toen het Theo Francken naar Antwerpen wou halen, nog te horen dat niet-facultaire studentenverenigingen het K-blok *tout court* niet mogen gebruiken voor hun evenementen. Een heel andere boodschap dan wat LVSV te horen kreeg toen ze eerst het fiat van de rector en Bruno De Loght moesten krijgen. Toen bleek de reden zich te situeren bij het onvermogen om acht microfoons te voorzien.

Sterker nog: er waren wel degelijk andere, niet-facultaire studentenverenigingen die hun evenementen wél in de Aula Rector Dhanis mochten organiseren. Dat maakte PFK-Spectrum bekend in een brief gericht aan de universiteit. Zo organiseerde Mahara in mei 2016 het evenement 'Get connected to Ramadan: Lezing & Voedingstips'. Ook SINC en Capitant, eveneens niet-facultaire studentenverenigingen, organiseerden volgens hen al evenementen in K.001. Op de brief werd niet gereageerd.

Kleine Kauwenberg

het openingsdebat niet meer op de universiteit?

Men zou gaan vermoeden dat het de universiteit een worst zal wezen dat een van zijn studentenverenigingen een instituut heeft uitgebouwd dat er jaarlijks in slaagt de meest belangwekkende politici van Vlaanderen naar de universiteit van Antwerpen te halen. En dat zou hen, maar ook de studenten zelf, wel eens zuur kunnen opbreken. LVSV speelt immers met het idee om in de toekomst haar openingsdebat elders te organiseren.

"We zijn inderdaad al voorzichtig op zoek naar andere locaties om het openingsdebat te kunnen laten doorgaan", vertelt Jeroen Van den Poel, penningmeester van LVSV. "Zo heeft een Antwerpse hogeschool al laten weten dat we met ons evenement zeker welkom zijn op hun campus. Uiteraard zien wij dat niet graag gebeuren, wij zijn een studentenvereniging die in de eerste plaats met de universiteit verbonden is. Maar momenteel moeten wij door het gebrek aan capaciteit te veel mensen teleurstellen", aldus Van den Poel.

de K staat voor kaputt

De reden voor het niet beschikbaar stellen van het K-blok blijkt nochtans duidelijk. "De Aula Rector Dhanis is als een studie-aula gebouwd en is simpelweg niet uitgerust om een debat te organiseren", verklaart Christel Geens van Lokaalbeheer. "Het ombouwen en klaarmaken van het K-blok voor zo'n evenement is bijzonder omslachtig en tijdrovend."

"De aula K.001 is zo ontworpen dat er maar één microfoon is voorzien. De grote centrale lessenaar waaronder alle audio-aansluitingen zich bevinden, is bovendien vastgeschroefd. Die demonteren is een lastig karwei dat in principe enkel de dienst Nieuwe Media op zich mag nemen, en zij draaien al ontzettend veel overuren."

"Alles in beschouwing genomen, duurt het minimaal een uur vooraleer het K-blok debatklaar is gemaakt. Van 9 uur tot 19 uur staan er lessen geprogrammeerd en elke prof verwacht dat hij bij aankomst meteen aan zijn les kan beginnen. Het krappe rooster van het K-blok laat gewoon niet toe om zoiets te organiseren; niet voor, niet tijdens en niet vlak na de lessen."

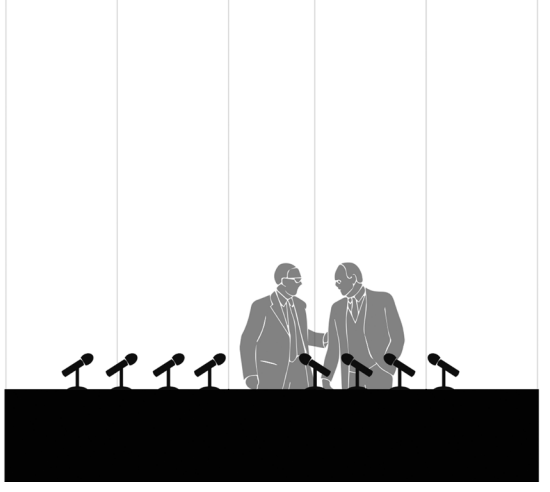
Een slecht ontworpen aula, de werkdruk voor de dienst Nieuwe Media en het drukbezette programma van de Aula Rector Dhanis zijn dus de redenen waarom het openingsdebat van LVSV niet in het paradepaardje van UAntwerpen kan doorgaan. Waarom dan de kafkaiaanse toestanden in 2016? En hoe zit het met die andere clubs die hun evenementen wel mochten organiseren in het K-blok?

kaputtinterne communicatiefout

Vanuit Lokaalbeheer is de lijn duidelijk: "Wij hebben altijd duidelijk laten verstaan dat het K-blok niet beschikbaar is voor studentenverenigingen", zegt Christel Geens. "Bij de activiteiten die werden aangehaald, gaat het altijd om clubs die op een of andere manier samenwerken met de universiteit. Ofwel gaat het om evenementen die mee werden georganiseerd door een faculteit, zoals het geval was bij SINC en Capitant; ofwel door de universiteit zelf, zoals bij de lezing van Mahara."

Aan de manke communicatie vanuit de universiteit bij de editie van 2016 treft Lokaalbeheer geen blaam. Zij vernamen toen pas eind september, bij de indiening van de formele lokaalaanvraag, dat LVSV de Aula Rector Dhanis had aangevraagd voor hun debat op 4 oktober. Ze konden dus niet vroeger aangeven dat zoiets onmogelijk was. Gebrekkige interne communicatie blijkt hier dus de boosdoener. Een jammere zaak, net als de onfortuinlijke inrichting van het K-blok trouwens.

Of dit ook effectief het einde betekent voor het LVSV-openingsdebat, zal de toekomst verder uitwijzen. De faculteit FSW betrekken in de organisatie van hun debat kan misschien zoden aan de dijk brengen.

Spring into a new master's degree at Antwerp Management School.

Your (easter egg) hunt ends here, discover one of our top ranked masters!

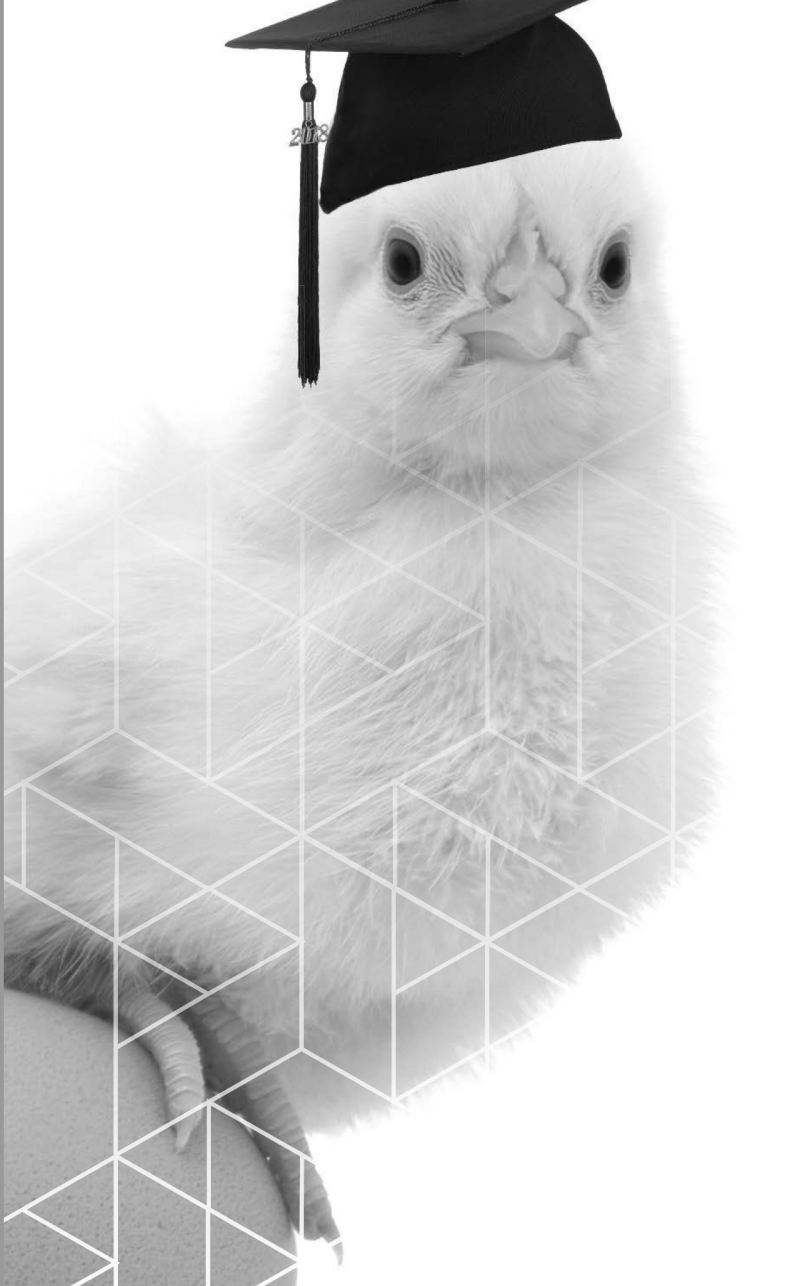
- 3Continent Master in Strategic Marketing
- Master in China-Europe Business
- Master in Fashion Management (NEW)
- Master in Global Management
- Master in Global Supply Chain Management
- Master in Innovation & Entrepreneurship
- Master in Finance
- Master in Human Resource Management (Dutch)
- Master in het Management (Dutch)

Come and meet us at the info session
Wednesday April 18, 2018

More information: www.antwerpmanagementschool.be

antwerp
management school

Powered by the University of Antwerp

superdiversiteit aan de universiteit

het diversiteitsbeleid uitgelicht

tekst en beeld: Stine Moons

Laten we beginnen met de cijfers. 65 procent van Antwerpse jongeren heeft een migratieachtergrond. Dat zie je niet weerspiegeld in de universiteit: 19 procent van de generatiestudenten in het academiejaar 2017-2018 heeft een migratieachtergrond. Met maar 13,7 procent in 2014 zijn we wel op de goede weg. "De aula's worden steeds diverser, maar ze zijn nog lang geen afspiegeling van de diversiteit binnen de leeftijdsgroep in de stad of in het ruimere gebied waar de universiteit haar studenten rekruteert", vertelt Dirk Geldof, socioloog, docent aan de Universiteit Antwerpen en auteur van het boek *Superdiversiteit*.

Er is dus nog wat werk aan de winkel voor onze universiteit. "Onze samenleving verandert sneller dan onze instituten veranderen. Dat geldt ook voor de universiteit", beaamt Dirk Geldof. "De transitie naar een superdiverse samenleving moet actief worden gemanaged. Ook de universiteit moet daar haar verantwoordelijkheid in nemen. Diversiteit moet als strategische prioriteit veel centraler staan binnen het beleid, en dat moet zo snel mogelijk doordringen tot ieder onderdeel van de universiteit. Het besef groeit steeds meer dat er een inhaalbeweging nodig is, en dat de universiteit daar een actieve rol in kan spelen door in te zetten op een nieuwe democratiseringsgolf van het hoger onderwijs."

democratisering in drie sporen

Hoe pak je zo'n democratiseringsgolf dan aan? "De universiteit moet om te beginnen veel sterker inzetten op de instroom van jongeren met een migratieachtergrond. Die hebben absoluut de competenties om hoger onderwijs te volgen, maar komen door hun schoolcarrière of door hun sociaal-economische achtergrond niet op dezelfde manier aan de startlijn als hun autochtone medestudenten."

Het hoger onderwijs heeft bij de instroom van nieuwe studenten te kampen met een enorme ongelijkheid, mede gecreëerd door het watervalsysteem in het secundair onderwijs. Toch kan de universiteit ook hier maatregelen nemen om te voorkomen dat we dweilen met de kraan open. "De universiteit mag vanuit haar kennis- en onderzoekspositie nog veel meer aandringen op een hervorming van de tweede graad secundair onderwijs", benadrukt Geldof. "Daarnaast moet er werk gemaakt worden van wat in Nederland het 'zalmprincipe' wordt genoemd. Daar is het meer de gewoonte om vanuit kwetsbare of minder abstracte vooropleidingen toch op te klimmen naar het hoger onderwijs door diploma's te 'stapelen' of zoals

een zalm tegen de stroom in naar de bron te zwemmen. Een sleutel ligt dus bij het inrichten van vooropleidingstrajecten en schakelprogramma's voor zo veel mogelijk academische en professionele bachelors. Zo maak je sporten op de ladder bij die ervoor zorgen dat je niet uit een ASO-opleiding moet komen om sterk te starten aan de universiteit".

Het tweede belangrijke spoor is doorstroom. "Het is niet omdat jongeren beginnen aan een bachelor, dat we ze terugzien op de proclamatie", zegt Dirk Geldof. "Onderzoek leert ons dat jongeren met een migratieachtergrond ook kwetsbaarder zijn voor uitval. Dat kunnen we op twee manieren verklaren: ze komen uit een thuissituatie die soms minder ondersteuning biedt, bijvoorbeeld door een andere thuistaal. Daarnaast bieden we vanuit het hoger onderwijs nog te weinig ondersteuning op maat aan. We moeten streven naar een omgeving waar onderwijs en ondersteuning samengaan." Mentorprojecten zoals Mentoraat Plus aan de Universiteit Antwerpen, dat studenten een programma op maat aanbiedt om de overgang tussen secundair en hoger onderwijs zo vlot mogelijk te laten verlopen, kunnen hier sterk op inzetten.

"De herkenbaarheid van de universiteit via rolmodellen is het derde en laatste spoor", besluit Geldof. "Die zijn er nog te weinig voor jongeren met een migratieachtergrond. Dat betekent niet alleen diversiteit in de aula, maar ook voor de aula: heel cru gezegd geven we vandaag les met een bijna uitsluitend blank docentenkorps aan een diverse studentenpopulatie in een steeds diversere samenleving. Ook bij het onderwijzend personeel moeten we dus werken aan interculturalisering van de universiteit."

de student verbindt

Tijd om de Universiteit Antwerpen aan een test te onderwerpen. Wanneer we de aanbevelingen van professor Geldof naast het bestaande diversiteitsbeleid leggen, zien we dat beide verhalen in grote lijnen overeen komen. In haar diversiteitsbeleid spreekt onze universiteit van vijf algemene principes en drie strategische doelstellingen. De formulering is helder en de toon is proactief, maar de vraag blijft of de stappen die de universiteit neemt sterk genoeg inspelen op de pijlsnelle evolutie van de maatschappij.

"Het stemt me hoopvol dat een aantal jongeren met een migratieachtergrond vandaag niet lijken te wachten op beleidskeuzes", vertelt Dirk Geldof. "Initiatieven als Mahara, TOY, AYO en PEP vzw maken jongeren warm voor het hoger onderwijs en bieden de rolmodellen die aan de universiteit nog te weinig te vinden zijn. Zo versnellen ze het proces van normalisering van een superdiverse omgeving in de aula's en op de gangen van de universiteit. Uiteindelijk willen we naar een omgeving waar iedereen zich welkom voelt met zijn of haar eigen identiteit, terwijl student zijn datgene is wat iedereen verbindt."

Meer lezen? Superdiversiteit. Hoe migratie onze samenleving verandert (Dirk Geldof, 2017, 7de druk, Acco).

Wist je dat kansarme leerlingen een gemiddelde leerachterstand hebben van 3 volledige schooljaren tegenover bevoorrechte leerlingen?

Deze achterstand beperkt niet enkel de kansen in hun schoolcarrière, maar ook hun verdere toekomstmogelijkheden.

GA JE MEE DE STRIJD AAN TEGEN DEZE ONGELIJKHEDEN?

SOLLICITEER DAN VOOR 22 APRIL VOOR ONS PROGRAMMA.

Teach for Belgium wil sociale ongelijkheid in het onderwijs verminderen door **geëngageerde topprofielen** te werven, selecteren, begeleiden en vormen via haar programma. Als deelnemer van dit programma word je gedurende 2 jaar ondersteund bij het lesgeven van een knelpuntvak in een grootstedelijke school.

Er worden verscheidene **vormingsmomenten** georganiseerd en je krijgt een persoonlijke tutor die regelmatig observeert, adviseert en feedback geeft. Daarnaast deel je jouw ervaringen, kennis en vaardigheden met alle andere deelnemers uit het programma. Je kan op hen steunen, lesmateriaal uitwisselen en inspiratie delen om **samen een grotere impact te maken**.

De vzw tracht je via deze weg een breed perspectief te geven van de uitdagingen die leven in onze huidige maatschappij en jouw mogelijke rol hierin. Zo krijg je ook de tools om na het programma eventueel een andere richting uit te gaan en een impactvolle loopbaan te kiezen buiten de klas-muren. **Samen met de vzw kijk je hoe je jouw verdere loopbaan vorm kan geven.**

HOE KAN JE SOLLICITEREN?

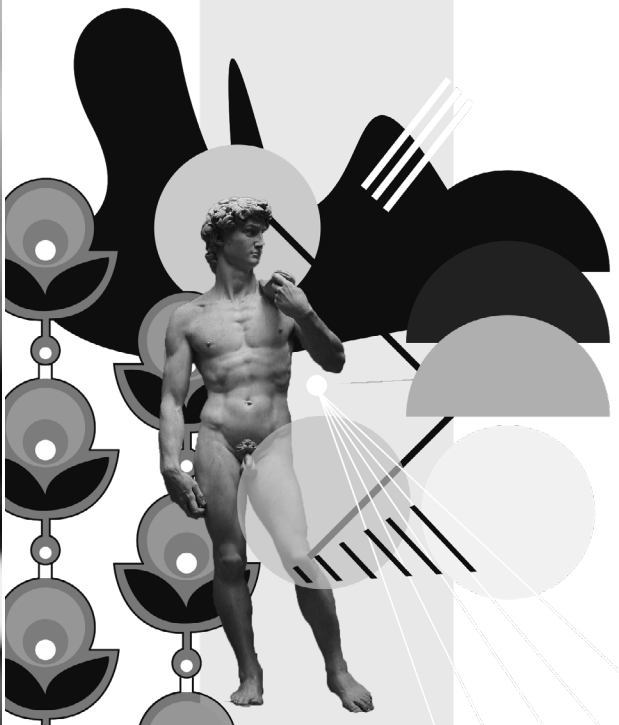
→ Vul het inschrijvingsformulier in via www.teachforbelgium.org
→ Vervolledig jouw kandidatuur online.
→ Kom naar een selectiedag. De plaatsen hiervoor zijn beperkt, dus aarzel niet te lang.
→ Maak deel uit van ons gedreven team!

CONTACT
02 781 00 18
applynow@teachforbelgium.be
www.teachforbelgium.org

MSN Messenger

tekst: Caroline Van de Pol ■ beeld: Lize D'haese

verleden Wij, geboren in de jaren 90, herinneren ons waarschijnlijk nog allemaal de chatsessies op MSN Messenger tijdens onze middelbare schoolperiode. Na een vermoeiende dag op school kwamen we thuis en openden we MSN op de computer in de woonkamer. Niet te lang, want broer en zus moesten hem ook nog gebruiken. Gelukkig hadden we het excuus dat we de computer nodig hadden voor ons huiswerk. We openden het programma en keken of er leuke mensen online waren. Wanneer die ene persoon niet tegen ons begon te chatten, kwamen we nog een keer extra online zodat hij/zij de melding zeker gezien had.

We maakten prachtige kunstwerken van onze nicknames, inclusief een vermelding van onze beste vriend, voldoende smileys, artistieke krulletjes en een diepzinnige songtekst. We gebruikten een afwisseling van hoofdletters en kleine letters omdat het cool was. Deze schrijfstijl kreeg zelfs een officiële naam: *breezertaal*. Wanneer we nog meer nood hadden aan zelfexpressie, konden we de tekstkleur en het lettertype wijzigen. Wie zijn chats graag de allures gaf van een handgeschreven brief, koos bijvoorbeeld voor *Lucida Handwriting* en wie het allemaal niet zo serieus zag, gaf de voorkeur aan de klassieker *Comic Sans MS*.

Vaak gingen conversaties niet verder dan 'Hey, alles goed?', maar met sommige vrienden konden we urenlang blijven chatten. Wie ons niet genoeg aandacht schonk, kon weleens een *wink* of *buzzer* ontvangen. Als onze ouders plots achter ons stonden, drukten we snel een aantal keer op enter zodat het gesprek uit beeld verdween, want wat besproken werd, was uiteraard *top secret*. Wanneer onze computertijd erop zat, namen we uitgebreid afscheid met behulp van de afkortingen 'hvj', 'nwly' en 'ly'.

heden Hoewel het werkwoord msn'en zelfs is opgenomen in het Van Dale woordenboek, gebruiken we het vandaag niet meer. In 2013 stopte Microsoft officieel met MSN Messenger, maar de gebruikers waren al langer overgestapt naar andere programma's. Vandaag voeren we onze virtuele conversaties via een mengelmoes van kanalen zoals Facebook Messenger, Snapchat, Whatsapp en Line. Dit overaanbod van chatprogramma's zorgt ervoor dat we soms niet goed weten wat we juist moeten gebruiken voor welke boodschap.

toekomst Wat de toekomst zal brengen voor onze digitale gesprekken, weet niemand. Waarschijnlijk zal de wildgroei aan vernieuwende chatprogramma's en de concurrentiële strijd tussen Facebook Messenger en Whatsapp nog wel even blijven duren. Dat zal de nostalgie naar een tijd waarin we genoeg hadden aan MSN Messenger voor onze dagelijkse portie digitaal contact alleen maar versterken. De toekomst zal ons waarschijnlijk nooit een evenwaardig chatprogramma kunnen schenken zoals MSN uit de goede oude tijd.

Zijn brein half verkankerd van het vele zuipen en zijn tong getraind door al het pseudo-intellectuele getheoretiseer, heeft de zotgestudeerde student de vervelende gewoonte ontwikkeld om zichzelf te verliezen in eindeloze monologen. Verketterd en verstoten door zijn vrienden zoekt hij zijn toevlucht in een troosteloos bruin café. Daar vindt hij een luisterend oor voor zijn absurd gebral. Daar vervult hij zijn lot. Daar wordt hij:

DE TOOGFILOSOOF

tekst: Quinten Van Den Broeck ■ beeld: Stine Moons

Even goede vrienden, beste waard, maar die *Belgium* van u, die drink ik niet. Ik ben misschien wel zat, maar daarom nog niet zot! Vrijwillig een *Belgium* drinken is gelijk met uw bakkes wijd open onder het balkon van 't kasteel in Laken gaan staan en koning Filip vragen om te pissen in uw muil. Nee meneer, zwelgen in zo veel vaderlandsliefde is voor ons Belgen onnatuurlijk. Wij krijgen daar identitaire kortsluiting van.

In dit land drinken wij juist bier om te ontsnappen aan de hopeloos complexe puinhoop die onze nationale identiteit is en de permanente existentiële crisis die dat met zich meebrengt. Om dan ons meest geliefkoosde bier vervolgens tijdelijk de naam *Belgium* – in het *Engelands* dan nog wel – te geven is niet meer en niet minder dan een dikke vette *majeur* in ons gezicht.

> ***"Een geforceerd stelletje mediasletten, dik betaald door de monarchistische voetbalbond, om het land bij mekaar te houden.***

En daarbij, die Rode Duivels, ik moet ze niet. Een geforceerd stelletje mediasletten, dik betaald door de monarchistische voetbalbond, om het land bij mekaar te houden. *Tous ensemble*, maar enkel zolang het uitkomt voor hun portemonnee. Ik word daar niet warm van.

Met voetbal krijgt men alles verkocht, zo zullen ze in Laken wel gedacht hebben. En ze hebben een punt. De enige reden waarom die gesmolten *poembaksmoel* van Tom Coninckx überhaupt nog op televisie komt, is omdat die man een voetbalprogramma presenteert. De bal rolt, de kijker slikt.

Voetbal is de kanker van onze samenleving. Neen, u heeft me niet verkeerd verstaan; de morele en psychologische degradatie van onze jeugd is al volop aan de gang. Hoe vraagt u? De meest wraakroepende wantoestanden, de meest verdorven praktijken, het minst verdedigbare wangedrag; in de context van voetbal wordt de verontwaardiging systematisch buitenspel gezet.

Als onder hypnose kijken ouders toe hoe de ene na de andere reclamespot voor bier en goksites op het netvlies van hun voetbalgeobsedeerde kinderen wordt gebrand. Of vinden we het ondertussen normaal dat er tijdens een uitzending van een Champions League-wedstrijd maar liefst zes reclames voor bier en dubbel zo veel voor goksites worden getoond?

En wat er op het veld zelf gebeurt, is ook niet van de poes. Op haast ceremoniële wijze zijn de heren voetballers, de rolmodellen van menig kind, voortdurend in de weer met het tegenspreken, beschimpen, ridiculiseren en bedotten van de enige vorm van absoluut gezag op het speelveld: de scheidsrechter.

De *grown-ups* schudden eens gelaten met het hoofd bij de zoveelste schwalbe van Neymar, voetbalgekke meisjes en jongens kijken in vervoering toe naar zoveel overgave: wát een winnaar!

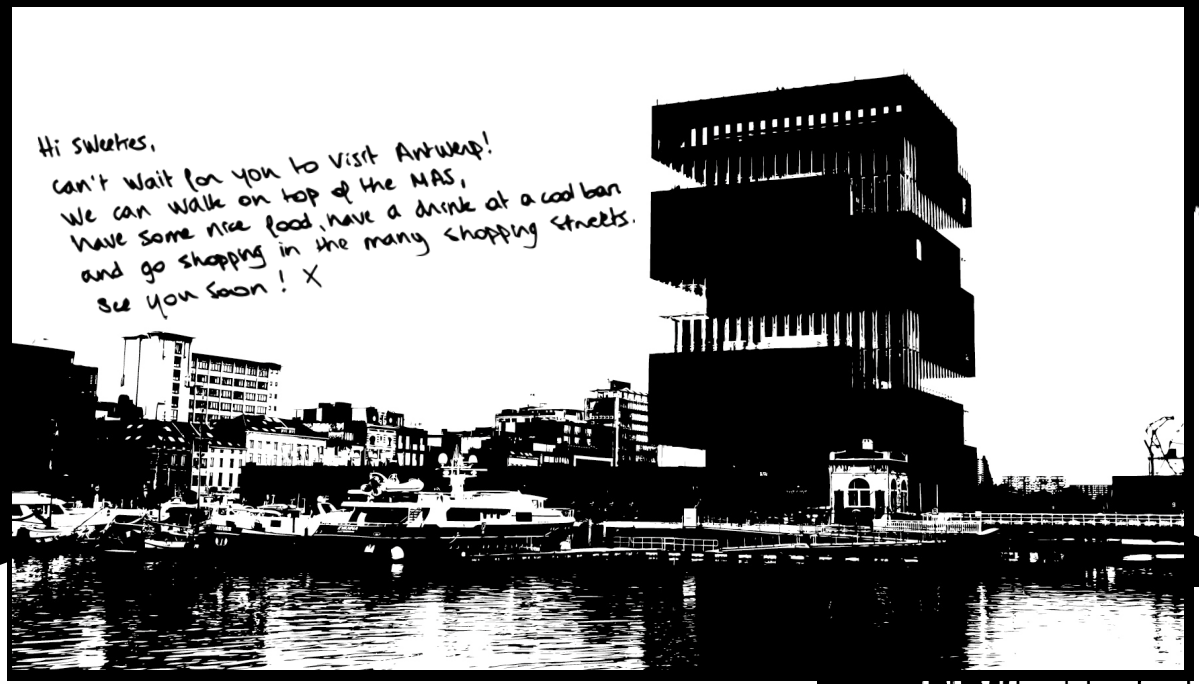
Ondertussen hangen hun kamers vol met posters van Messi en Ronaldo, twee meesterfraudeurs van intergalactisch kaliber die bakken Spaans belastinggeld verduisteren – de zwaar verlieslatende topclubs in Spanje worden voor miljarden door de overheid gesubsidieerd – om er vervolgens dure wagens, privéjets en lelijke tatoeages mee te kopen. Kinderen die fraudeurs en valsspelers idoliseren, 't is proper.

Onthoud mijn woorden: binnen enkele WK's is het zover. Onder het mom van voetbalplezier is dan heel de natie verworden tot een drank- en gokverslaafd proletariaat zonder enige zin voor rechtvaardigheid.

Ons fiere Vlaamse volk, op lepe wijze geknecht door de van Saksen-Coburgs, die nu samen met een oligarchie van voetbalsterren, gokbaronnen en bierfabrikanten de macht stevig in handen hebben.

De voetbalmanie heeft Walen en Vlamingen al even dom en afgestompt gemaakt als hun noorderburen en ook koning Filip laat als een ware despoot zijn naamdag vieren door de met liters *Belgium* verdoofde natie.

Neen. *Belgium*, ik drink het niet. Geeft mij maar *ne goeien* Duvel. *En gjiene rooie* hé, beste waard, nen echte! Want die *rooi* Duvels die mogen ze van mijn part allemaal op een vliegtuig zetten naar China!

postcards from Antwerp

centerfold
image: Hacer Bozkurt
Dear friends,
Antwerp is just like Berlin,
except everything is within wal-
king distance. xxx

Hugo Claus collaborateur in korte broek?

tekst: Lie van Roeyen en Camille Van Landegem ■ beeld: Natasja Van Looveren

Precies tien jaar geleden verruilde Hugo Claus het tijdelijke voor het eeuwige. Uit het oog, uit het hart? Zeker niet wat een van Vlaanderens grootste schrijvers betreft. Tien jaar na zijn dood leeft Claus meer dan ooit onder journalisten, schrijvers, liefhebbers en onderzoekers. Ook op onze eigen universiteit zit men niet stil. Aragorn Fuhrmann, vorig academiejaar afgestudeerd als master in de Taal- en Letterkunde, werkt samen met prof. Kris Humbeeck aan een nieuwe studie over hoe Hugo Claus zijn traumatiserende oorlogservaringen in zijn fictie heeft verwerkt.

Bij het horen van hun namen zal er bij sommigen misschien een belletje beginnen rinkelen, want Fuhrmann en Humbeeck hebben met hun voorpublicaties van hun studie naar Hugo Claus al heel wat belangstelling van verschillende media gekregen. Zo hebben ze onder meer in *De Standaard* en *De Morgen* meer uitleg bij hun onderzoek mogen geven, om maar een aantal van de grootste spelers binnen het perslandschap te noemen. Wat heeft dit duo ontdekt over een van Vlaanderens meest beschreven, belezen en onderzochte schrijvers dat nog niet eerder onder de aandacht was gebracht?

student en professor: een magische combinatie

We ontmoeten Aragorn Fuhrmann en Kris Humbeeck in het hart van de Clausstudie, namelijk het centrum voor de studie van het werk van Louis Paul Boon en Hugo Claus, dat zich op de Stadscampus bevindt. Een eerder onopvallend gebouw dat netjes opgaat in de rij huizen die de Lange Winkelstraat vormen. Een toevallige voorbijganger zal niet meteen opmerken dat er achter deze sobere gevel heel wat nieuwe ontdekkingen over Claus' verleden en werk worden gedaan.

Maar voordat we hier verder op ingaan, staan we ook even stil bij het toch wel opmerkelijke feit dat een student samen met een professor een boek schrijft. Aragorn Fuhrmann is via de colleges van professor Humbeeck en later ook met zijn bachelor- en masterscriptie als vanzelf helemaal in de wondere wereld van Hugo Claus gerold. Fuhrmann bleek helemaal op dezelfde lijn als prof. Humbeeck, zijn promotor, te zitten en toen hij tijdens zijn onderzoek een aantal interessante ontdekkingen deed, hebben de twee de handen in elkaar geslagen om flink te gaan spitten in het 'collaboratieverleden' van Claus.

"Af en toe gebeurt het dat je jonge talentvolle mensen spot die niet alleen talent hebben, intelligent zijn en over het nodige kritisch inzicht beschikken, maar ook meegaan in mijn benadering waarin ik Claus onderzoek", aldus een enthousiaste professor Humbeeck. Voor hem is het belangrijk om Claus te beschouwen als iemand die in zijn werk worstelde met zijn 'collaboratieverleden' en al schrijvende de mechanismen van de totalitaire verleiding onderzocht, waarvan men eigenlijk altijd al wist dat Claus daar zelf op een zeer jonge leeftijd aan bezweken was en waar hij zelf later ook geen geheim van maakte. Alleen wist men niet, want dat is typisch Claus, wat er precies aan de hand was.

Kan Claus echt hebben gecollaboreerd als we weten dat hij in 1929 geboren werd? Hij was zo jong dat het hooguit een collaboratie in korte broek kan geweest zijn, maar daar zijn natuurlijk ook gradaties van engagement in. Bovendien hoeft het schuldgevoel waarmee iemand worstelt – en het traumatiserende effect van zijn collaboratie – niet recht evenredig te zijn met zijn 'objectieve', juridische schuld. Dat vormt het uitgangspunt van Humbeecks benadering van Claus. Fuhrmann, die zich hier helemaal in kan vinden, ontdekte zo een aantal waardevolle biografische aanvullingen.

Bovendien bevatten zijn bachelor- en masterproef aanzetten tot extra hoofdstukken van het boek waar prof. Humbeeck nu al een paar jaren aan werkt. Dan is het bijna logisch om dat boek samen te schrijven, samen aan artikels te werken en samen onderzoek te doen.

Claus tussen aanhalingstekens

In dit artikel zullen er wel meer termen tussen aanhalingstekens worden geplaatst, want als het over Claus' collaboratie gaat, moet je voortdurend aanhalingstekens in de lucht schrijven, aldus prof. Humbeeck. De nationaalsocialistische sympathieën van Claus kunnen teruggevonden worden rond zijn dertiende levensjaar en zouden dus een jeugdzonde kunnen worden genoemd. Claus deed daar sporadisch ook uitspraken over – zo gaf hij toe lid te zijn geweest van de Nationaal Socialistische Jeugdvereniging oftewel de NSJV – , maar Humbeeck en Fuhrmann zijn verder gaan peuteren, iets waar Fuhrmann volgens de professor in uitmunt.

Zo ontdekten ze via directe en indirecte getuigen, dat Claus, voordat hij lid werd van de NSJV, ook al lid was geweest van een nog radicalere jeugdbeweging die maar zo'n drie maanden heeft bestaan, namelijk de Vlaamsche Jeugd. Die beweging was eigenlijk een poging om een soort Vlaamse Hitlerjeugd vorm te geven. Dat werpt een nieuw licht op Claus: hoe jong hij ook was, hij was wellicht een stuk fanatieker dan altijd wordt beweerd en hij zelf beweerde. Hij was doordrongen van antisemitisme en er zijn zelfs aanwijzingen dat hij ondanks zijn jonge leeftijd een poging ondernam om zelf 'ten strijde te trekken'. Tot het eind van zijn leven worstelde hij in zijn fictie met dat jeugdige radicalisme en zijn politieke en ideologische 'engagement', wederom tussen aanhalingstekens.

een nieuwe lezing

Humbeeck en Fuhrmann willen dat nu ook verder uitwerken, niet door Claus' werk autobiografisch te gaan lezen, maar door na te gaan hoe Claus door autobiografische elementen te fictionaliseren het discours van een Vlaamse variant van het nationaalsocialisme probeert te ontregelen. Zo benadrukken ze dat Claus zelf dwingend suggereert in *Het verdriet van België* dat het niet afgelopen was met die sympathie voor het nationaalsocialisme en voor radicale vormen van Vlaams nationalisme toen de bevrijding aanbrak. Hij bleef heel erg verstrikt zitten in allerlei netwerken die te maken hadden met de collaboratie.

Er duiken dus regelmatig nieuwe elementen op die interessant zijn voor hun Clausstudie en die ook interessant zijn om te laten zien dat Claus in zijn werk nagaat hoe het naoorlogse Vlaanderen in feite maar heel moeizaam afstand neemt van een racistisch getint discours dat men allang overwonnen acht. Dat is ook wat Aragorn heeft gedaan in zijn nieuwste bijdrage over Claus' poëziebundel *'de Oostakkerse gedichten'*, die wordt beschouwd als het poëtische hoogtepunt van onze na-oorlogse literatuur.

Deze experimentele poëzie blijkt meer met de historische realiteit verweven dan velen tot nu toe zagen: Claus gaat hier voor het eerst de confrontatie aan met een bepaald totalitair gedachtegoed én hij onderzoekt op een manier die geschiedwetenschappers en ideologiecritici kan inspireren hoe een bepaalde Christelijke mythologie de totalitaire verleiding kon stimuleren. Dat kan een antwoord bieden op de vraag hoe een keurig katholiek opgevoede jongen als Hugo Claus kon vallen voor een moderne heidense ideologie als het nationaalsocialisme.

Met deze vernieuwende benadering van Claus' werk is het dan ook interessant om de periode tijdens de bezetting en de eerste naoorlogse jaren te bekijken, want daarin heeft Claus niet echt veel geschreven. Die periode moet nog grondiger biografisch gedocumenteerd worden. Het zwaartepunt van het onderzoek komt te liggen op die teksten uit zijn oeuvre waarin hij heel erg nadrukkelijk de worsteling aangaat met die periode of dat juist niet doet.

Wat Fuhrmann en Humbeeck dus willen laten zien met hun biografisch en tekst-analytisch onderzoek is hoe Claus een discours van politiek radicalisme in zijn fictie verwerkt. Wat doet hij bijvoorbeeld met de typische beeldspraak van het nationaalsocialisme? Voorbarig antwoord: hij speelt er allerlei rare spelletjes mee en ook dat willen Fuhrmann en prof. Humbeeck laten zien.

Er is dus nog wat werk voor de boeg, om het met een understatement te zeggen. Maar als alles volgens plan verloopt, zal het boek in het najaar van 2019 verschijnen. Nieuwe voorpublicaties komen eraan.

proffenprofiel

tekst: Daan Krake ■ beeld: Lize D'haese

Het proffenprofiel toont professoren zoals je ze nog nooit zag: als mensen. *dwars* stelt de vragen die bij menig student al jaren door het hoofd spoken, maar die ze zelf niet durven stellen. Steve Paulussen is hoofddocent media en journalistiek, lid van de onderzoeksgroep Media, Beleid en Cultuur (MBC) en de pionier van het digitale tijdperk: "Ik was de eerste die een enquête afnam bij de allereerste generatie online-journalisten". Dat was in 2002, het jaar dat de euro zijn intrede deed in onze portefeuilles.

De interesse in journalistiek, waar komt die vandaan?
Ik was een voetballertje en ik droomde ervan om sportjournalist te worden. Later droomde ik ervan om schrijver te worden, want taal interesseerde mij ook erg. Als tiener schreef ik veel: dagboeknotities, gedichten, verhalen. Maar een roman zat er toch niet meteen in. Daarvoor had ik te weinig verbeelding en te veel schroom. Ze zeggen wel eens dat journalisten schrijvers zijn die geen talent hebben voor fictie. Zo is ook mijn interesse in journalistiek gegroeid. Maar tijdens mijn studies Communicatiewetenschappen besefte ik al snel dat ook een job in de journalistiek allicht te hoog gegrepen was – veel van mijn medestudenten waren daar alleszins beter in dan ik.

Dan kreeg ik plots de kans om wetenschappelijk onderzoek te gaan doen in journalistiek. Die kans heb ik gegrepen. En kijk, nu zit ik hier, niet als schrijver, ook niet als journalist, maar als docent journalistiek. De derde beste optie, zeg maar.

> ***"Ze zeggen wel eens dat journalisten schrijvers zijn die geen talent hebben voor fictie.***

Vorig jaar viel er in *dwars* te lezen dat journalistiek een van de beroepsgroepen is die robots binnen afzienbare tijd zullen overnemen. Kunt u de lezers op andere gedachten brengen?
Dat robots het zullen overnemen, is natuurlijk niet zo. Er is wel een opkomst van geautomatiseerd nieuws, maar journalistiek blijft in de eerste plaats mensenwerk. De creatieve aspecten kun je nooit zomaar aan robots of een computer overlaten. Ik denk dat we ons daar niet veel zorgen om moeten maken. Er zijn mooie voorbeelden bekend van hoe geautomatiseerd nieuws leidt tot betere onderzoeksjournalistiek.

Zelf haal ik vaak de *LA Times* aan, die moorden in kaart brengt met algoritmes als ondersteuning. Op basis van politiedatabanken gaan computers monitoren waar er allemaal moorden plaatsvonden en daar genereren ze automatisch artikels uit. De computers laten zo journalisten toe om te kijken naar bepaalde patronen die uit die data afgeleid kunnen worden. Technologie is zelden een rechtstreekse bedreiging en vaak een mogelijkheid voor nieuwe toepassingen.

Tijd voor de prof als mens. Waar houdt u zich mee bezig als u geen onderzoek doet of lesgeeft?
Veel van de tijd die overblijft, gaat naar mijn gezin. Ik ben intussen twaalf jaar getrouwd met Sofie, die ik op mijn achttiende in mijn allereerste week als student in Gent heb leren kennen. Samen hebben we twee kinderen – Leon is tien en Rosan is acht. We wonen in Herentals, mijn geboortestad. Ik ben daar dus naar teruggekeerd en heb daar mijn familie en nog enkele 'oude' vrienden. Elk weekend is er dan wel iets te doen. Echte hobby's heb ik niet, maar ik lees heel graag. Voor mij is een boek een belangrijke bron van ontspanning. Zelfs in de drukste weken van het jaar probeer ik tijd te vinden voor wat literatuur.

Steve Paulussen

Heeft u een favoriete schrijver?
Mijn favoriete boek is *The Road* van Cormac McCarthy, dat trouwens ook prachtig verfilmd is. Een favoriete schrijver heb ik niet meteen. Als ik er dan toch twee moet noemen, ga ik voor Louis Paul Boon en voor de nog levende schrijvers, Dimitri Verhulst. Maar mijn literaire smaak is eigenlijk heel breed, dus ik laat mij dikwijls ook verrassen, of lees ik de literatuurbijlage en op basis daarvan maak ik mijn keuze. Ik heb graag de echte literatuur waarvan sommigen zeggen: 'Daar zit geen verhaal in'. En dan denk ik: er zit altijd veel verhaal in.

Heeft u als brave literatuurverslinder ook een *guilty pleasure* die u moet bekennen?
Ik voel me zelden *guilty* als ik een bepaalde *pleasure* heb *(lacht)*. Aan de andere kant, maar dat is geen *guilty pleasure*, ga ik graag op café en kan het zijn dat ik dan wel eens doorzak. Ik heb me al wel-eens de bedenking gemaakt dat er waarschijnlijk ook studenten rondlopen in Herentals. In Gent heb ik dat ook eens meegemaakt, dat ik me tijdens de Gentse Feesten iets te veel liet gaan en dan plotseling om vier uur 's ochtends een student tegenkwam.

U gaf aan dat u vroeger voetbalde, volgt u dat nog altijd?
Naar Champions League-wedstrijden kijk ik wel regelmatig en de Rode Duivels volg ik ook van nabij. Vroeger was ik een fervent supporter van Anderlecht, maar dat is met de jaren sterk verminderd. En nu Marc Coucke de club heeft gekocht, denk ik dat ik toch maar eens op zoek moet naar een andere ploeg. Ik moet wel bekennen dat ik een trouwe kijker van *Extra Time* ben, misschien is dat mijn *guilty pleasure*. Een verschrikkelijk saai programma, waarbij ik soms in slaap val. Dat gaat meestal nergens over. In Nederland heb je dan nog kleurrijke figuren aan tafel zitten. Op *Extra Time* heb je allemaal van die nette analisten die het voetbal van het weekend ervoor bespreken. Maar toch kijk ik elke week. Ik kan het zelf niet goed verklaren.

Wat verwacht u van de Rode Duivels deze zomer?
Dat ze wereldkampioen worden. Voor minder mogen we niet gaan.

LGBT'ers rond de tafel

over coming-outs, ouders en representatie

tekst: Oscar Terryn en Ulrike Teurelincx ■ beeld: Alex Noels en Stine Moons

Rector Herman Van Goethem viel volledig uit de lucht toen zijn zoon vijftien jaar geleden uit de kast kwam. Ondertussen is hij echter ambassadeur van Trotse Ouders, een organisatie van ouders van LGBT-kinderen die steun betuigt. Dat maakt van hem de ideale persoon om eens samen te zitten met zeven LGBT-studenten voor een openhartig gesprek.

"Ik had het nooit opgemerkt en dat is dan ook wat mij het meest van al raakte", vertelt Van Goethem. "Joos speelde als kind met barbiepoppen dus ik dacht: hij valt op prinsessen, hij is dus hetero. Mijn vrouw had zich wel al eens afgevraagd of de realiteit niet anders was, maar dat geloofde ik toen niet. Uiteindelijk blijft hij wel dezelfde zoon, alleen hebben we nu een andere kijk op zijn identiteit." Dries herkent zich ergens wel in het verhaal van Joos: "Ik speelde ook met barbiepoppen. Toen ik uit de kast kwam op mijn veertiende was mijn mama er snel oké mee."

"Mijn papa wist niet goed wat ermee te doen of hoe zich te gedragen. Later accepteerde hij het wel. Omdat ik zelf nog maar weinig homojongeren of coming-outs op tv had gezien, wist ik ook niet goed hoe ik mij moest gedragen. Ik had geen idee wat ik moest verwachten na de coming-out. De coming-out zelf was wel relatief makkelijk." Eva's verhaal is wat recenter: "In oktober heb ik tegen mijn ouders verteld dat ik biseksueel ben, nog maar een week geleden vertelde ik het tegen mijn centrale vriendengroep."

Niet alle coming-outs verliepen positief. Willem, die niet aanwezig kon zijn, deelde ook zijn ervaring: "In het begin was mijn coming-out hard en gepusht van buitenaf. Maar mijn ouders reageerden wel heel open en *supportive*. Ze waren wel bang voor de reactie van anderen. Ook toen ik een relatie had, was er totaal geen probleem, ik kon hem gewoon mee naar huis nemen. Op dit moment loopt alles heel vlot."

Soms reageren ouders er geschrokken op of begrijpen ze het niet, zoals bij Tom: "Toen ik het in 2013 aan mijn ouders vertelde, geloofden ze me niet. Dus toen ben ik weer in de kast gekropen en heb ik weer met meisjes gedatet. Dat heeft even geduurd, maar toen ik op Erasmus ging ben ik daar de juiste mensen tegengekomen."

Niet iedereen maakte het al volledig openbaar. Arthur is al even uit de kast, maar koos ervoor geen 'grote' coming-out te hebben. "In het derde middelbaar besefte ik plots dat ik verliefd was op een jongen. Ik ben die dag huilend thuisgekomen, niet wetend wat te doen. Die avond kwam mijn mama toevallig iets ophalen en zag ze mijn rode ogen. Een paar dagen later heb ik het aan haar verteld, even daarna aan mijn papa. Sindsdien stapsgewijs, maar ik vertel het alleen als ik het relevant vind."

LGBT op tv

Na hun coming-out is het voor LGBT-jongeren nog niet gedaan, dan begint de zoektocht pas echt. Zo blijkt representatie in de media voor iedereen een belangrijk thema, met een grote impact. Tom vertelt dat zijn ouders bij zijn coming-out verwezen naar de homo's op tv, die vaak erg vrouwelijk waren. "Ze wezen me er dan op dat ik helemaal niet zo was." Dit deed hem weer twijfelen, want zo voelde hij zich inderdaad niet.

"Dat stereotiepe beeld kan hardnekkig zijn", vertelt Dries. "Vroeger kreeg ik vaak te horen dat ik helemaal niet 'zo' homo was als de homo's op tv. Je moet dat dan accepteren als compliment, terwijl je wél even homo bent, want je valt op mannen. Dat vond ik toen heel moeilijk, en dat lag aan de representatie."

"De manier waarop LGBT-personen gerepresenteerd worden is erg belangrijk. Het is fijn om je te kunnen identificeren met iemand op tv. Als holebi is dat niet zo vanzelfsprekend. Er zijn veel minder personages om uit te kiezen en als ze ook nog eens zo stereotiep zijn, is dat zeker moeilijk. Op dat vlak is er wel al vooruitgang", vindt Arthur.

dubbelzinnige Pride

Niet alleen in tv-programma's kan LGBT anders gerepresenteerd worden. In juni, tijdens Pride, komt homoseksualiteit ook erg prominent in de media. Hier heerst echter veel discussie rond. "De Gay Pride is goed voor representatie, maar brengt ook wel uitspraken mee zoals: 'Ben jij homo? Dan zal je ook wel graag met pluimen in je gat staan dansen'", stelt Louis. "Dat komt doordat de media enkel de opvallendste mensen tonen, terwijl er veel meer 'normale' mensen wandelen in de stoet", voegt Dries toe. "En dat beeld bevestigt dan weer het 'extreme' stereotype", knikt Van Goethem. "Over het algemeen merk ik ook in de hele homogemeenschap een duidelijke afkeer voor die echt 'nichterige' homo, wat problematisch is, omdat je dan een soort homofobie hebt binnen de homogemeenschap", zegt Dries.

> *" Ik merk in de homogemeenschap een duidelijke afkeer van de 'nichterige' homo.*

"Toch blijft Pride belangrijk, het is hét moment om de overheid te wijzen op de problemen die er wereldwijd nog steeds zijn. Kijk naar IS die homo's van gebouwen gooit. Net dat is het belang van Pride, en dat gaat verloren in de representatie", vervolgt Dries. Ook Arthur gaat akkoord: "Daarom ben ik heel blij met Pride Month, los van de Pride-stoet, omdat we het echt nodig hebben. We zijn wereldwijd nog lang niet waar we moeten zijn. Ik word dan ook bijzonder kwaad van mensen die afkomen met 'en Straight Pride Month dan?', omdat zij het allesbehalve nodig hebben. Alle andere maanden van het jaar is het al Straight Pride Month. Dat geldt ook voor mannen die een mannendag nodig hebben."

voetballende meisjes

Eva had het ook moeilijk met het stereotype: "Mensen knopen er voorspellende waarden aan vast. Een meisje dat geen rokken draagt, die zal wel lesbisch zijn. Dat stoort mij erg. Ik ken genoeg meisjes die liefst broeken dragen en hetero zijn." "Toch zijn er onderzoeken die erop wijzen dat het speelgoed van kinderen een indicatie kan zijn", vertelt Van Goethem: "De hypothese is dan dat jongens van nature uit voetballen en meisjes met poppen spelen, en dat als een kind daarvan afwijkt, de kans op een andere geaardheid groter is."

Dries werpt tegen dat dat meer op genderrollen gebaseerd is dan op geaardheid: "Kan kloppen, maar als de volgende generatie haar kinderen anders opvoedt en minder verschil maakt tussen jongens- en meisjesspeelgoed of -hobby's, kan dat wel betekenen dat die statistische kans verdwijnt." Van Goethem stemt in, maar denkt toch dat jongens en meisjes andere karaktertrekken hebben en er dus altijd verschillen zullen blijven. "Antropologisch gezien is het namelijk logisch dat jongens stoere sporten willen doen." Eva: "Wat dan met degenen die passen binnen hun genderrol, maar wel homoseksueel zijn? Helemaal niet alle meisjes die op meisjes vallen willen voetballen of dragen mannelijke kleding. Dat is dan toch een groep uitzonderingen op die hypothese? Door seksualiteit af te leiden uit iemands uiterlijk, maak je het de mannelijke, stoere homo moeilijker om uit te komen voor zijn seksualiteit omdat hij niet binnen het stereotype past."

biseksualiteit als fase

Dries vraagt zich af of 'bi zijn' soms lastig is. "Vrienden van me die bi zijn en thuiskomen met iemand van het andere geslacht krijgen soms de opmerking te horen dat ze dan toch hetero zijn. Ouders hebben het er blijkbaar moeilijk mee dat je 'tussenin' zit." Eva bevestigt: "Ik ben nog niet officieel thuisgekomen met iemand, maar ik merkte in het begin wel dat mijn papa onbewust toch hoopte dat ik me vergiste, 'omdat het nog niet bewezen is'. Ongewild stuurde hij me die boodschap door bijvoorbeeld knappe mannen aan te duiden, maar nooit knappe vrouwen."

"Om deze gedachtegang tegen te gaan heb ik heel erg beklemtoond dat de kans dat mijn toekomstig lief een meisje zou zijn erg groot is. Dan kon hij die optie moeilijker negeren. Op die manier is een coming-out als bi wel verschillend, denk ik, omdat je dat 'dubbel' deel geloofwaardig moet maken."

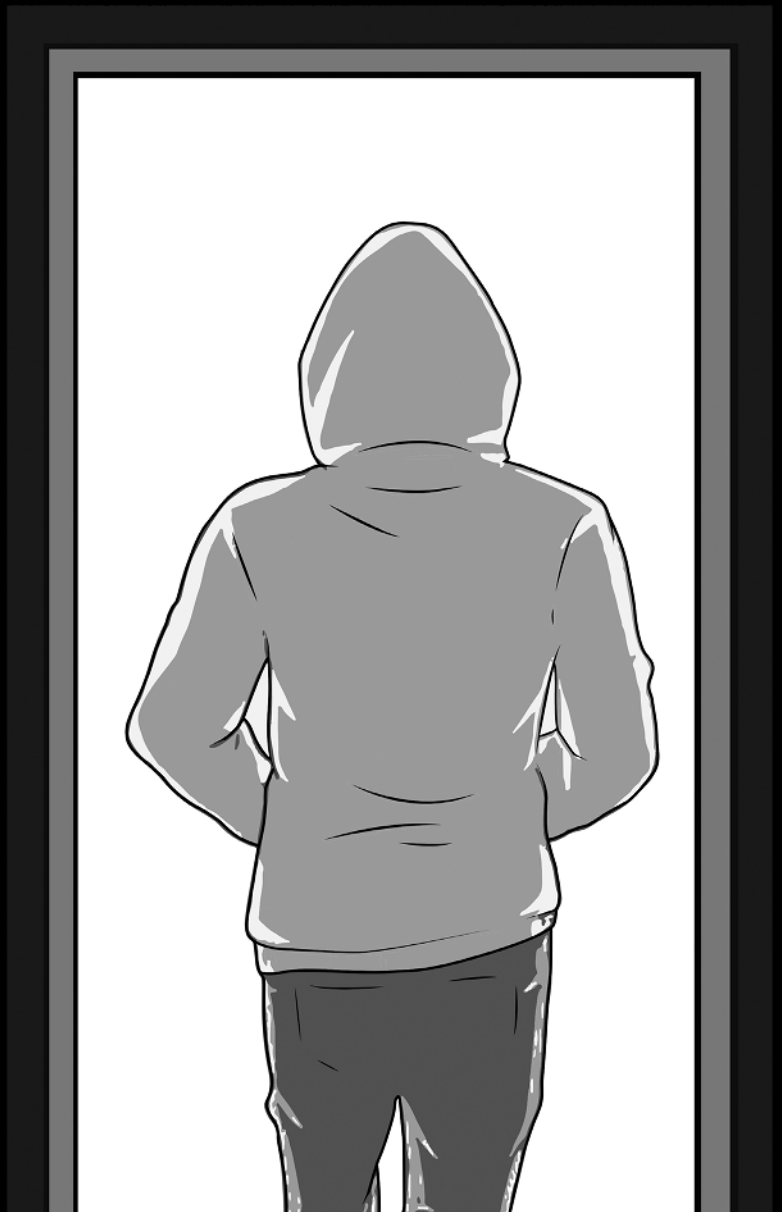
"Het idee dat een andere seksualiteit een fase is, is nog erg aanwezig. Dat je het niet kan weten als je het niet allebei geprobeerd hebt, heb ik vaak gehoord", zegt Dries. Van Goethem vindt dat geen goede reactie: "Als je uit de kast komt, heb je er meestal wel goed over

nagedacht en weet je wat je zegt. Volgens mij is het nooit aangewezen om een andere geaardheid weg te zetten als een fase." "Ja, maar ik herken dat wel. Ik zei dat tegen mezelf in het begin, 'je bent bi'. Als ik bi was, kon ik nog altijd terug gaan naar meisjes en waren de jongens gewoon een fase. Ik probeerde dat gevoel te onderdrukken, ik kon het niet accepteren", legt Louis uit.

> ***"Ik word bijzonder kwaad van mensen die afkomen met 'en Straight Pride Month dan?' Alle andere maanden van het jaar is het al Straight Pride Month.***

Als afsluiter wijst de rector de studenten op de toch al erg verbeterde situatie: "Ik denk dat jullie erg blij mogen zijn dat jullie nu opgroeien en niet vijftig jaar geleden. Bij sommigen ging het uit de kast komen bijna vanzelf, bij anderen hebben ouders meer tijd nodig gehad, maar al bij al … Ik denk wel dat de lastige aspecten niet zullen verdwijnen, omdat je niet de norm bent. Uiteindelijk is de samenleving geënt op een idee van voortplanting, dat is natuurlijk heteronormatief." Laten we vooral onthouden dat het nog niet allemaal rooskleurig is, en dat ruimte voor gesprek essentieel is. Wij kregen alvast zin in meer!

Om het gesprek zo openhartig mogelijk te laten verlopen en om de anonimiteit van de studenten te respecteren, zijn de namen in dit artikel niet de echte namen.

dwars woord zoeker

L	J	Q	U	K	T	I	S	U	A	L	C	B
C	O	L	L	A	B	O	R	A	T	E	U	R
Z	U	K	K	F	G	M	P	H	D	B	E	B
E	R	E	A	K	L	R	I	E	B	I	R	P
O	N	S	N	A	I	T	G	E	T	E	I	P
V	A	C	K	D	L	R	L	C	E	T	Z	E
I	L	R	E	E	A	B	E	Z	T	S	I	K
D	I	I	R	D	V	F	E	I	N	E	N	T
E	S	P	A	I	R	R	G	H	E	E	N	A
O	T	T	I	E	T	I	S	R	E	V	I	D
L	I	I	P	A	U	L	U	S	S	E	N	N
E	E	E	A	A	N	W	E	Z	I	G	R	P
S	K	L	R	I	L	S	U	M	S	A	R	E

Onder, boven, links en rechts, maar vooral ook *dwars*. Adagium van deze rubriek: wie zoekt, die vindt! Heb je alle woorden gevonden? Dan blijft er een zin over.

AANWEZIG
BREEZERTAAL
BUBBEL
CLAUS
COLLABORATEUR
DEGRADATIE
DIVERSITEIT
ERASMUS
HITLER
JOURNALISTIEK
KAFKA
KANKER
KIST
LGBT
LOKAALBEHEER
NEIN
PAULUSSEN
PERFECTIE
PITTIG
PRIDE
SCRIPTIE
VIDEOLES

CULTUURCHEQUES

Stuur ons een foto van je oplossing in een privébericht op Facebook. Op 2 april pikt een onschuldige hand er de winnaar uit die cultuurcheques krijgt.

beeld: Jonathan Ramael

wie schrijft wat?

verrassende soon-to-be scripties

tekst: Ulrike Teurelincx ■ beeld: Lisa Decré

Het scriptieseizoen is weer volop bezig. De bib zit steeds voller met puffende, gestresseerde studenten die af en toe schoorvoetend een bron trachten op te sporen tussen de rekken. Die zware labeur kan echter in enorm verrassende scripties resulteren. Wij visten bij een aantal studenten naar hun originele scriptie-onderwerpen: van commerciële ruimtereizen tot een programma dat *fake news* registreert en van *Belle en het Beest* tot de begindagen van de supermarkt.

Alessandra - Geschiedenis

"Ik wil onderzoeken of empathie met slachtoffers in de 18de eeuw zo gangbaar was als vandaag, waar we bij elke ramp meteen willen weten of en wie de slachtoffers zijn. Het is erg boeiend om terug te grijpen naar het verleden en te kijken hoe men toen omging met rampen."

Shana - Filmstudies en Visuele cultuur

"Voor mijn masterproef probeer ik via interviews met kunstenaars en media-experts na te gaan of sociale media de seksuele censuur in schilderkunst verhogen. Ik bestudeer hoe kunstenaars met die media omgaan vooraleer ze iets posten en of censuur effect heeft op hun werk. Ook achterhaal ik of we volgens hen kunnen spreken van een nieuwe preutsheid of verpreutsing in de kunst, al dan niet onder invloed van #metoo."

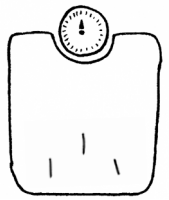

Lionie - computationele Psycholinguïstiek

"Voor mijn scriptie maak ik, in samenwerking met VRT, aanpassingen aan een Engels programma dat *fake news* detecteert, zodat het ook zou werken voor het Nederlands."

Zoë - Productontwikkeling

"Ik wil een hulpmiddel ontwikkelen voor bariatrische patiënten tussen 18 en 60 jaar waarbij digitale elementen worden gecombineerd met een fysiek product. Het doel is motivatie en ondersteuning te bieden om gewoontes te doorbreken, onmiddellijk na de ingreep. Het product zal zo zorgen voor een blijvende verbetering van de levensstijl. Dit is belangrijk omdat steeds meer zware obesen een chirurgische maagingreep overwegen om hun gewicht sterk en langdurig te verlagen. Veel van deze bariatrische patiënten hervallen echter na verloop van tijd terug in hun ongezonde eetgewoonten en komen zo terug gewicht bij."

Anna - Taal- en Letterkunde

"Ik vergelijk het originele verhaal van *Belle en het Beest* met de filmeditie uit 2017, om uit te zoeken welke elementen er zijn veranderd of een nieuwe functie hebben gekregen."

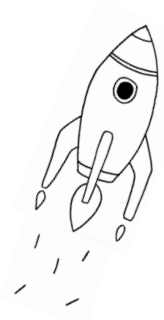
Ward - Geschiedenis

"Ik probeer te achterhalen hoe de Belgische voedseldistributeur en -producent Delhaize bijdroeg tot de creatie van een nieuwe consument, met de opening van supermarkten tussen 1957 en 1975. Na de Tweede Wereldoorlog veranderde de levensstijl van de bevolking in West-Europa heel erg. Een verhoogde levensstandaard veroorzaakte een consumptiecultuur. Voedseldistributeurs zoals Grand Bazar en Delhaize waren hierdoor genoodzaakt hun winkelsysteem aan te passen. Het antwoord op deze nieuwe consumptiecultuur was de supermarkt, gekenmerkt door een grotere winkeloppervlakte met meer en goedkopere producten en zelfbediening met winkelkarretjes."

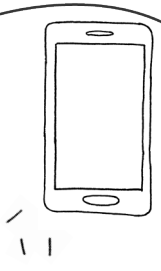
Arthur - Rechten

"Mijn thesis gaat over de *hot topics* rond economische activiteiten in de ruimte, zoals commerciële ruimtevaartreizen en ontginningen. Daarnaast zoek ik uit wat de mogelijke toekomstperspectieven zijn van het juridische ruimtevaartbeleid."

Elise - Strategische communicatie

"Ik onderzoek welke houding we hebben tegenover ingrijpende technologische innovatie in een winkelsetting. Staan we bijvoorbeeld open voor supermarkten zonder kassa's, of ligt dat nog ver buiten onze comfortzone?"

Charissa - Productontwikkeling

"Ik ontwerp een slim systeem voor leerlingen dat hen helpt om te gaan met smartphone-afhankelijkheid. Het helpt hen grip te krijgen op hun gebruik om zo beter om te kunnen gaan met de vrijheid rond smartphonegebruik die ze zullen krijgen in het hoger onderwijs."

Pieter - Bio-en Medische Fysica

"In mijn scriptie doe ik onderzoek naar hoe het kan dat kleine niet-zoogdierachtigen, zoals hagedissen, elkaar kunnen horen. Zij traceren geluiden op een heel andere manier dan zoogdieren. Het verschil is te vinden tussen de oren. Zoogdieren hebben volledig geïsoleerde midden-oren en gebruiken enkel de uitwendige informatie van het geluid. De niet-zoogdierachtigen hebben echter bijna allemaal een interne verbinding tussen hun oren, vaak via de neus-mondholte. Met dit anatomische trucje zijn zij in staat om te achterhalen waar het geluid vandaan komt. Als het geluid een trommelvlies doet trillen, wekt deze een golf op die door de gang loopt en het andere trommelvlies 'hindert'. Hierdoor lijkt het alsof één oor dichter bij de bron is en kunnen ze geluid traceren. Ik bouwde met een 3D-model het middenoor van de bruine anole (hagedissoort) na, om kwantitatief na te gaan hoe goed de golven het andere trommelvlies beïnvloeden. Het zal het eerste volwaardige computermodel zijn dat deze gekoppelde oren onderzoekt."

Dries - Sociologie

"Mijn scriptie zal gaan over 'niet-klassieke' jeugdverenigingen voor jongeren met een migratieachtergrond. Waarom starten mensen ze op, en waarom worden jongeren er lid van? Via diepte-interviews probeer ik hier zicht op te krijgen."

Kristof - Productontwikkeling

"Het aantal auto's stijgt wereldwijd en elektronisch afval wordt steeds vaker naar ontwikkelingslanden afgevoerd. Daardoor is in Sub-Saharisch Afrika een slecht gereguleerde, vervuilende industrie ontstaan voor het recycleren van autobatterijen. Ik zal de gebreken binnen deze industrie analyseren om vervolgens een oplossing te zoeken voor een van de gebreken, die ecologisch een meerwaarde heeft voor mens en milieu en toch economisch rendabel blijft voor de lokale industrie."

gezocht: niet te kisten drager

baanbrekers

tekst: Margaux Albertijn ■ foto: Suzanne Roes ■ illustratie: Stine Moons

Geldwolven, cv-duizendpoten, sociale vlinders, luxebeesten, exotische trekvogels, verschillende species bewandelen het oerwoud der studentenjobs. Naast de platgetreden paden slaan jobstudenten soms een verrassend andere weg in. Elke maand zetten we zo'n baanbreker in de kijker.

Toen geschiedenisstudent Robbe op sollicitatiegesprek kwam, vroeg hij wat zijn taak als 'drager' precies zou inhouden. Al snel ontdekte hij dat het over kisten dragen ging. Niet veel later kwam hij erachter hoe een begrafenis mee in goede banen leiden precies in zijn werk ging. Het verdict? Een streng protocol, rechte ruggen en net iets minder stijf dan aanvankelijk gedacht.

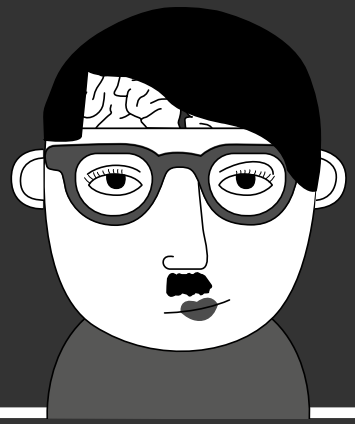
Het klinkt meer morbide dan het is: het is vooral fysiek werk en er komt veel meer bij kijken dan het woord zelf doet vermoeden. Veel protocol bijvoorbeeld. "Een van de vele formaliteiten waarmee een kistdrager rekening moet houden, is het dragen van witte handschoenen. Soms weer aan, soms weer uit. Dat went wel, hoor. Als kistdrager werk je mee aan een mooi afscheid voor de nabestaanden", getuigt Robbe. "Daar help je met liefde aan mee. Als je ziet wat het voor die mensen betekent, geeft dat veel voldoening. Verder krijg je ook heel wat verantwoordelijkheid: problemen oplossen waar die zich voordoen behoort vanaf het begin tot het takenpakket."

"De eerste dag was de lastigste", vertelt Robbe. "Ik dacht dat ik enkel de kist zou moeten 'dragen', maar het bleek dat ik het lichaam ook nog in de kist moest leggen. Daar verschoot ik toch wel van. De begrafenis zelf was ook niet doorsnee: veel volk, een vrouw kreeg een hartaanval (en kwam er later gelukkig weer bovenop) en toen mijn collega's en ik de kist in het graf lieten zakken, bleek mijn koord een stuk korter dan dat van de rest. Door geleidelijk aan door mijn knieën te zakken kon ik dat probleem oplossen. Weliswaar met een rechte rug om toch een beetje plechtig over te komen."

Naast het avontuur van zijn eerste dag heeft Robbe nog meer straffe verhalen. Eén daarvan vindt plaats op de begrafenis van een non zonder veel nabestaanden, uit een bijna uitgestorven congregatie. "Zoals mijn baas me die keer uitdrukkelijk opgedragen had, gaf ik elke bezoeker één doods-prentje, ook al vroegen ze er om meer. Wat bleek? Er zijn mensen die doodsprentjes verzamelen, net zoals Pokémonkaarten, en dan mag een exemplaar van een non uit een dunbevolkte kloostergemeenschap uiteraard niet ontbreken. Ieder zijn hobby, zeker?"

betweter

Hitlers vrouwelijke kantje

tekst: Oscar Terryn ■ beeld: Rin Verstraeten en Sarah Serneels

Het is niet omdat je veel onnozele weetjes kent, dat je een betweter bent. Dat bewijst een van onze redacteurs elke maand door een waanzinnig interessant, ongelofelijk boeiend of verbluffend spannend feit te delen.

'Huh? Hitler een vrouwelijk kantje?', hoor ik sommigen onder jullie denken. 'Is dat niet die gestoorde gek die godganse dagen in een donkere kamer met zijn vingers zat te tokkelen, terwijl hij binnensmonds "Verover de wereld. Dood ze allemaal!" mompelde?' Hitler is inderdaad die gestoorde gek die de Tweede Wereldoorlog op zijn geweten heeft, maar ondanks zijn fanatieke en agressieve *ge-nein!-nein!-nein!* en zijn uiterst kil karakter, had de dictator een vrouwelijk kantje. Of, tenminste, ze hebben geprobeerd om hem dat te geven.

Er zijn heel wat zotte plannen om de oorlog te winnen de revue gepasseerd. Lijm droppen om de Duitse soldaten vast te kleven, bommen in fruitblikjes, dozen vol giftige slangen laten leveren, ... Het zijn maar enkele voorbeelden van absurde ideeën waar de geallieerden aan gedacht hebben om de oorlog in hun voordeel te laten uitdraaien. Het zotste idee was echter het plan van de Britste geheime dienst. Zij bedachten namelijk het geniale plan om oestrogeen door het eten van Hitler te mengen in de hoop dat hij zachter en minder agressief zou worden. Ziehier Hitlers vrouwelijke kantje.

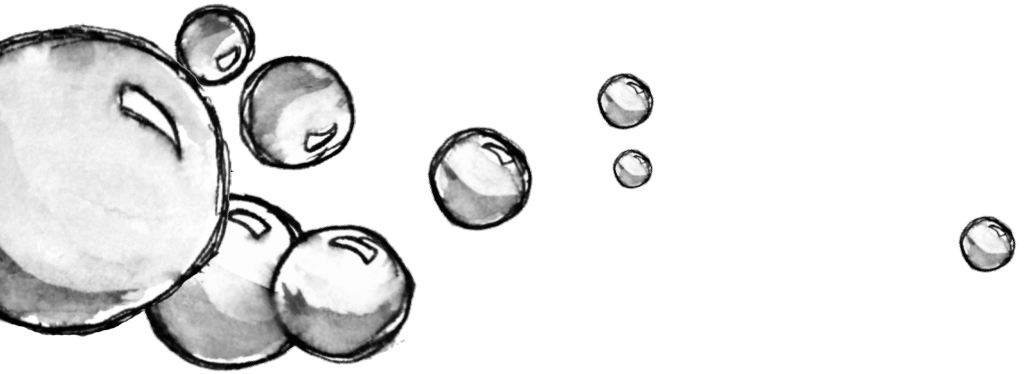
Waarom oestrogeen en niet direct een vergif? Een paranoïcus als Hitler had uiteraard voorproevers. Je zou wel gek zijn als je die niet had ten tijde van oorlog. Als je voorproevers ineens een voor een beginnen te vallen als vliegen, eet je uiteraard je voorgeschotelde maaltijd niet meer op.

Het voordeel van oestrogeen is dat het, in tegenstelling tot een vergif, smaakloos is en traag werkt. In plaats van direct dood neer te vallen, zouden de veranderingen geleidelijk zijn en vielen ze minder op. Hitler zou op die manier volgens de geallieerden traag van *Nein! Nein! Nein!* evolueren naar *Jawohl! Jawohl! Jawohl!* Ze gingen er dan ook van uit dat vrouwelijk gelijkstond aan zachtaardig.

Jammer, maar helaas bleef ook dit idee, samen met alle andere genoemde, slechts bij een idee. Het is de Britse spionnen in het Duitse legerkamp nooit gelukt om het oestrogeen effectief in Hitlers *Bratwurst mit Sauerkraut* te krijgen. Of het gewerkt zou hebben indien het wel gelukt zou zijn, is nog maar de vraag. Hoe dan ook blijft het een van de meest hilarische plannen in de geschiedenis. En, wie weet, misschien is *Bratwurst mit Sauerkraut und Östrogene* binnenkort wel het nieuwe nationale gerecht van Duitsland.

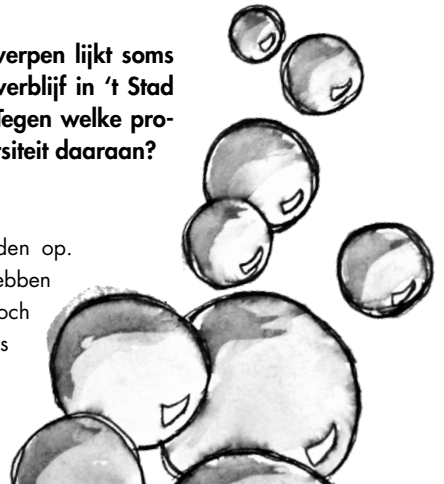
Erasmusstudenten leven in een bubbel en dat kan anders

tekst: Donna Kerseboom ■ beeld: Natasja Van Looveren

Het leven van een Erasmusstudent in Antwerpen lijkt soms een en al feest te zijn. Toch verloopt hun verblijf in 't Stad niet zo vlekkeloos als je zou verwachten. Tegen welke problemen lopen ze aan en wat doet de universiteit daaraan?

Van de problemen vang je hier en daar flarden op. Maar de studenten te pakken krijgen die ze hebben doorgemaakt, dat bleek moeilijk. Zijn het dan toch dels? We spraken een paar Erasmussers, die ons kijkje in hun wereld gunden.

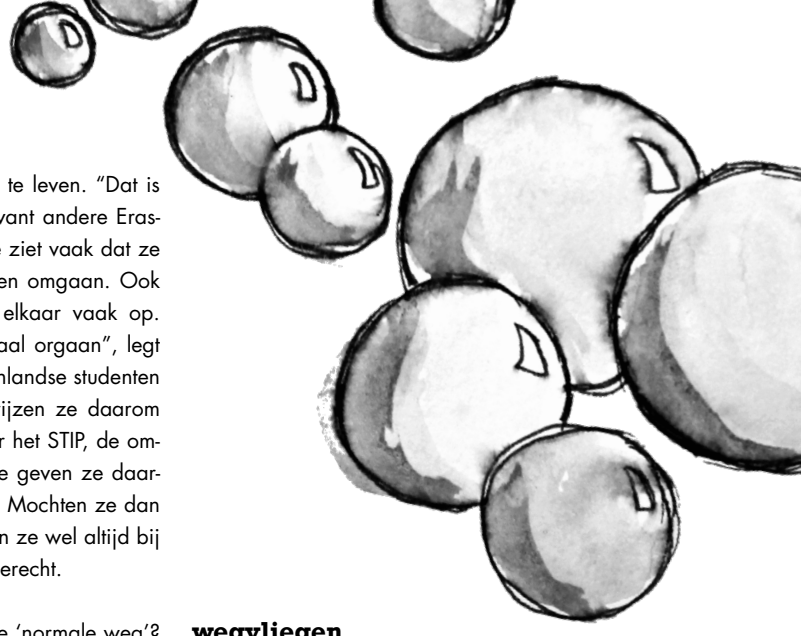
opblazen

Contact met Belgische studenten blijkt een groot pijnpunt te zijn. Buitenlandse studenten willen graag met locals spreken, maar dat gaat moeizaam. Dat is vooral zo in de les, waar de Belgische studenten wat afstandelijker zijn.

Het studiesysteem is ook een raadsel voor sommigen. Want wat verwachten proffen van een paper? Wat betekent het als je een twaalf haalt, is dat goed? Er zijn faculteiten die wel feedbackmomenten organiseren, vertelt Hacer, een Architectuur studente uit Turkije.

Ook worden Belgische studenten soms voorgetrokken, geeft een andere Erasmusstudent aan. Die student volgde een master, maar kreeg weinig kans om een thesisonderwerp te kiezen dat hem beviel. De professoren stonden niet bepaald te springen om met hem samen te werken. En als hij dan een aanbod voor een onderwerp kreeg, speelde dat specifiek in op het feit dat hij buitenlands was.

Praktische, kleine dingen kunnen ook een hindernis vormen. Azertyklavieren, in het buitenland een zeldzaam object, blijven buitenlandse studenten verbazen. Het lijkt misschien banaal, maar zo'n obstakel maakt het afleggen van een computerexamen wel meteen een nog grotere uitdaging. Maar zijn die problemen niet een beetje opgeblazen?

doorprikken

Door de universiteit wordt namelijk best veel georganiseerd. Zo doet Herlinde Van de Maele van de Dienst Internationale Samenwerking ons uit de doeken hoe de ontvangst van buitenlandse studenten verloopt. Een week voor de lessen beginnen, kunnen ze deelnemen aan een survivalcursus met lessen Nederlands en interculturele communicatie. Daarna vindt er een infomarkt plaats, waar ze kennis kunnen maken met de sportdienst, cultuurdienst en een aantal studentenorganisaties. Ze brengen ook een bezoekje aan GATE15 en kunnen mee op rondleiding door de universiteit en de stad.

Ook tijdens het semester kunnen Erasmussers proeven van de Antwerpse cultuur. In een speciale Facebookgroep worden allerlei activiteiten gedeeld. Om in contact te komen met Belgische studenten bestaan er trouwens ook een aantal initiatieven. Zo brengt ESN hen in contact met Belgische *buddies*.

Bij Belgische gezinnen of studenten eten, dat kan ook. De Belgian Dinner Circle is een initiatief waarbij gezinnen studenten uitnodigen om mee te eten. "Maar veel gebruik wordt daar niet van gemaakt", zegt Herlinde. Het is vooral moeilijk om gezinnen te vinden, want de vraag is wel heel groot. Ook niet zo gek als je weet dat het initiatief online niet terug te vinden is. Met een mailtje naar de Dienst Internationale Samenwerking (incomingstudents@uantwerpen.be) kun je je wel opgeven en misschien eens een Erasmusser op kot ontvangen.

Veel studenten blijken in de Erasmusbel te leven. "Dat is ook wel begrijpelijk," zegt Herlinde, "want andere Erasmussers maken hetzelfde mee als jij." Je ziet vaak dat ze alleen met andere buitenlandse studenten omgaan. Ook studenten uit dezelfde landen zoeken elkaar vaak op. "Voor problemen bestaat er geen centraal orgaan", legt Herlinde uit. De universiteit wil dat buitenlandse studenten de normale weg gebruiken. "We verwijzen ze daarom aan het begin van het jaar al door naar het STIP, de ombudspersonen en de Studentenraad. We geven ze daarvoor een lijst met alle contactpersonen." Mochten ze dan nog met problemen blijven zitten, kunnen ze wel altijd bij de Dienst Internationale Samenwerking terecht.

En maken studenten dan gebruik van die 'normale weg'? Geert de Hoon, voorzitter van de Studentenraad, zegt dat zij weinig vragen van buitenlandse studenten krijgen, "maar individuele stuvers krijgen soms wel vragen van buitenlandse studenten." Ze merken ook dat buitenlandse studenten minder snel de weg naar de Studentenraad vinden. "Daarom zetten we nu de meeste van onze berichten ook in het Engels op onze Facebookpagina en hebben we aan de Engelstalige Facebookpagina van UAntwerpen gevraagd om onze berichten te delen zodat we die buitenlandse studenten beter kunnen bereiken."

Ook taal is een barrière, want er is sprake van een strikte taalwetgeving. Erasmusstudenten kunnen dus niet zomaar deelnemen aan de Studentenraad. "In al die officiële organen moet verplicht Nederlands worden gesproken, wat het voor buitenlandse studenten uiteraard moeilijk maakt om daarin te participeren", legt Geert uit.

wegvliegen

Die inspanningen van de universiteit worden vaak ook erg gewaardeerd. Zulla, een Oostenrijkse studente, beaamt dat de universiteit erg behulpzaam is: "Ik voelde me enorm opgelucht dat de universiteit van Antwerpen echt wilde dat we ons welkom voelden. Het STIP was heel behulpzaam toen ik advies nodig had en het maakte daar ook geen verschil dat ik een uitwisselingsstudent ben." Ze benadrukt daarbij het belang van ESN en de Dienst Internationale Samenwerking. "Het zijn zowel de studenten van UAntwerpen als de medewerkers die van de overweldigende ervaring van studeren in het buitenland een handelbaar avontuur maakten!"

Het kan dus anders. Alle wegen die wij bewandelen, zijn ook bereikbaar voor buitenlandse studenten, maar misschien kunnen de wegwijzers nog beter.

het laatste woord

malapropisme

tekst: Annelin Marien ■ beeld: Anouk Buelens-Terryn

Je zal het maar voorhebben: het ligt op het puntje van je tong en toch kan je er niet op komen. Dat ene woord ontglipt je keer op keer. Ook dit jaar schiet *dwars* alle schlemielen in zulke navrante situaties onverdroten ter hulp. Maandelijks laten we ons licht schijnen op een woord waar de meest vreemde betekenis, de meest rocamboleske herkomst of de grappigste verhalen achter schuilgaan. Deze editie het begrip 'malapropisme'.

Ooit al eens een staande ovulatie gekregen? Een hartelijk koekje gegeten, dat je proefde met je smaakpupillen? Of heb je misschien al eens de flamingo gedanst? Het zou me ten zeerste verbazen. Je eisprong kan je misschien weleens al staande hebben gekregen (al wordt natuurlijk 'staande ovatie' bedoeld), maar tenzij dat koekje oprecht sympathiek was in plaats van hartig, en je het met je ogen verslonden hebt in plaats van met je smaakpapillen, spreken we hier van malapropismen. Mala-wat? Wikipedia, zeg het eens: "Een verhaspeling of malapropisme is het onjuiste gebruik van een woord, doordat het woord wordt verward met een ander woord dat er vormelijk op lijkt." Hoed je voor dit taalfenomeen, want mensen die zich schuldig maken aan malapropismen komen vaak niet al te snugger, en zelfs een beetje komisch over. Want zeg nu zelf: houd jij je gezicht in plooi als iemand zegt dat hij de flamingo gaat dansen?

Een bekend 'malapropist' is Mrs. Malaprop uit het toneelstuk *The Rivals* van Richard Sheridan uit 1775. Zij gaf zelfs haar naam aan het begrip. Erg eloquent is ze niet, hoewel ze wel doet alsof. Ze verspreekt zich constant door woorden te gebruiken die lijken op de woorden die ze bedoelt. Zinnen als "*He is the very* pineapple *of politeness!*" (wat *pinnacle* hoort te zijn) of "*She's as headstrong as an* allegory *on the banks of the Nile*" (allegorieën op de Nijl? Eerder alligators, me dunkt) zijn haar niet vreemd. Richard haalde zijn inspiratie voor de naam van Mrs. Malaprop dan weer van het Franse *mal à propos*, wat 'ongepast' betekent. En ongepast wordt het, als men bij erg koud weer vraagt of opa wel terminaal ondergoed aanheeft (in plaats van de thermische variant).

Hopelijk hebben nog niet al te veel mensen dat malapropisme gebruikt. Nochtans zijn er enkele die vrij hardnekkig zijn. Mensen worden niet in kritische toestand naar het ziekenhuis gebracht, tenzij ze volop kritiek uiten op die verdomde ziekenhuizen terwijl ze in zorgelijke (kritieke) toestand zijn. In de zin 'Aan je elleboog likken is fysisch onmogelijk', bedoel je waarschijnlijk lichamelijk, fysiek dus, en geef je liever geen wetenschappelijke uitleg over de fysica. En laat de veroordeelde alsjeblieft niet naar het hof van castratie gaan, als je cassatie bedoelt. Al is het nog je aarsvijand. Ik bedoel, aartsvijand.

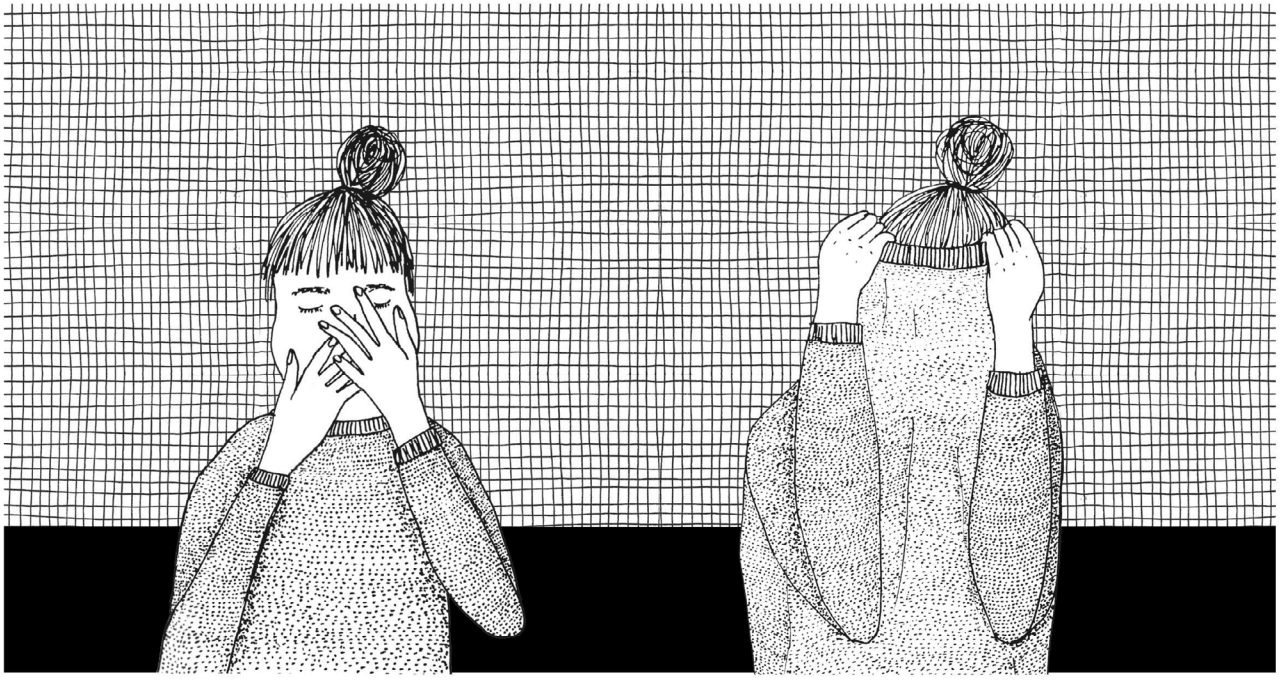

Grijze gedachtevleugels vliegen zo razend vlug voorbij
Te snel wil ik ze grijpen als mist voor het niets
En maar denken, draaien, woelen
Dromend grijze gedachtevleugels laten vliegen
Te hoog vliegend, te snel vallend
De grond tegemoet razen

Een zacht gefluister, een lief gezang
Grijze gedachtevleugels leiden me af
Ik wil ze grijpen, steeds te snel
Vliegen ze te hoog, vallen ze te snel
Denken, draaien, dromen
Woelend in mijn gedachtegang

Ik wil ze grijpen, steeds te snel
Verdronken in de wolken van voordien
Vlieg ik met ze mee
Iets te hoog, veel te snel
En maar denken, draaien, woelen
Dromend de eindeloosheid tegemoet

tekst: Oscar Terryn
beeld: Camille Van Landegem

ACH, TREK HET JE NIET AAN. DIE MALAPROPISMEN, HET OVERKOMT DE BESTE.
ZOLANG HET GEEN VISUELE CIRKEL WORDT, KRAAIT ER GEEN HOND NAAR.

ANNELIES BELEMANS
WWW.ATELIERANNELIES.BE